

Ἅγιον Ὄρος

11 Νοεμβρίου 2024.

**«Ψηλαφητὸν σκότος»¹ οἱ αἰρετικὲς θέσεις
τοῦ Μητροπολίτου Περιστερίου καὶ τῶν ὁμοϊδεατῶν του.**

Ἰπὸ Ἰωσήφ μοναχοῦ Βιγλιώτου.

Τὸ κείμενο τῶν ἀπαντήσεων ξεπέρασε τὸ ἐπιστολικὸ ὄριο.

«Τὸ σύντομο ἀπαιτεῖ νὰ παραλειφθοῦν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, ἐνῶ τὸ νὰ θέλει ὁ λόγος νὰ εἶναι ὀλοκληρωμένος, σημαίνει ἡ γραφή μας νὰ φθάσῃ σὲ μῆκος»² λέγει ὁ Ἅγιος Φώτιος. Σὲ προΐδεάζω, π.Γιγάντιε, καταγράφοντας, ὑπὸ μορφὴν περιεχομένων, ποιά εἶναι τὰ θέματα ποὺ θὰ προσεγγιστοῦν.

Α΄. Ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ,που κι ἂν τοποθετηθεῖ ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστός, δὲν εἶναι «στατικός, ἀκίνητος καὶ αἰώνια νεκρός» ποὺ θέλει ὁ Μητροπολίτης. Διαφορετικὰ θὰ πιστεύαμε σὲ ἕναν πεθαμένο, νεκρό, ἄρα ἀνύπαρκτο Θεό.

Β΄. Κονιορτοποιεῖται ἡ βλάσφημη θέση τοῦ Μητροπολίτη, ὅτι τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἔχουμε σῶμα «πεθαμένου Θεοῦ», γιατί ἂν ἦταν ἔτσι θὰ εἶχαμε Θεοεγκατάλειψη γιὰ τρεῖς ἡμέρες. Αὐτὸ συνιστᾷ Ἀρειοθεοπασχίτικη αἵρεση.

Γ΄. Ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Μητροπολίτης ὑποστηρίζει ἀναληθῶς ὅτι ἡ προσκύνηση τοῦ Ἐσταυρωμένου εἶναι συνήθεια μόνο τῶν Λατίνων, ἐνῶ, δυστυχῶς γι' αὐτὸν, ἡ προσκύνηση τοῦ Ἐσταυρωμένου εἶναι βασικὴ προϋπόθεση στὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ γίνῃ κάποιος Χριστιανός. Ἐπίσης ἡ ἐκ μέρους του... «βάπτιση» τοῦ Ἐσταυρωμένου σὲ Τίμιο Σταυρὸ εἶναι πρωτάκουστη. Ἀποδεικνύεται τὸ βλάσφημο τῶν συλλογισμῶν αὐτῶν.

Δ΄. Ἀποδεικνύεται ἀνακριβὲς ὅτι τὶς Παρασκευὲς δὲν ὑπάρχει ἀναφορὰ σὲ Ἐσταυρωμένο.

Ε΄. Παράθεση ὕμνων ποὺ καταρρίπτουν τὸν ἰσχυρισμὸ τοῦ Μητροπολίτη ὅτι «δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ὕμνος, ἕνα τροπάριο ποὺ νὰ ἀναφέρεται σὲ "Ἐσταυρωμένο" καὶ σὲ λατρεία Ἐσταυρωμένου». Ἀποδεικνύεται, ἐπίσης, ὅτι ἡ ἄστοχη εἰρωνικὴ προσηγορία ἐκ μέρους τοῦ Μητροπολίτη «Ἐσταυρωμενολάτρεις» περιποιεῖ ὑψίστην τιμὴν γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, ἐνῶ προσιδιάζει εὐστοχα, ἢ ἀπὸ μέρους τῶν εὐσεβῶν στοὺς ἐχθροὺς τῆς λατρείας τοῦ Ἐσταυρωμένου ἢ ἐπωνυμία, «Ἐσταυρωμενομάχοι».

ΣΤ'. Ίσχυρίστηκε ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάσταση – Ἀνάληψη δὲν ἐπανερχόμεστε ποτὲ στὴν Σταύρωση. Τὰ ἐπιχειρήματα ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετο.

Ζ'. Ἀβάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐπικέντρωση στὸν Ἐσταυρωμένο Χριστὸ ἐξαφάνισε τὴν Ἀνάσταση. Τὰ ἐπιχειρήματα ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετο.

Η'. Κατάρριψη τοῦ πρωτοφανοῦς ...«ἐπιχειρήματος» ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα ὑπάρχει ἡ Ἁγία Τριάδα καὶ ὅτι δὲν ἔχει θέση τίποτε ἄλλο ἐκεῖ.

Θ'. Κατάρριψη τῆς βλάσφημης θέσης ὅτι δὲν σώζει ἡ Σταύρωση παρὰ μόνο ἡ Ἀνάσταση.

Ι'. Κατάρριψη τῆς χλευαστικῆς τοποθέτησής του ἀπέναντι στὸν κλαυθμὸ καὶ ἰδιαίτερα τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

ΙΑ'. Ἐσταυρωμένοι στὸ Ἅγιον Ὄρος. Γιατί στὸν Νάρθηκα τριῶν Μονῶν. Τί ἐπικρατοῦσε παλαιότερα καὶ τί ἐπικρατεῖ σήμερα.

Τὰ εὐστοχα ἐρωτήματα ποὺ μοῦ ἀπηύθυνες ἐσὺ καὶ ἄλλοι σεβαστέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ π. Γιγάντιε, μὲ ἀνάγκασαν νὰ πάρω εὐλογία, καὶ μὲ θερμὴ δέηση γιὰ θεῖα φώτιση, ἔλευσης ἐπ' ἐμέ, τοῦ εὐτελοῦς καὶ νάνου, ἂν καὶ παντελῶς ἀνάξιος, μικρᾶς ἀκτῖνας θείου φωτὸς ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ σοῦ γράψω γιὰ τὸ φλέγον ζήτημα τῆς ἀποπομπῆς τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Βῆμα Ναῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Σολομῶντα «παγίς (: παγίδα) ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἴδια χεῖλη»³ ὡς ἀφετηρία καὶ πρώτη πηγὴ ἀντλησης γιὰ τὴν χάραξη αὐτῶν τῶν γραμμῶν θὰ χρησιμοποιηθεῖ τὸ 25σέλιδο κείμενο⁴, τευχίδιο ποὺ συνέγραψε ὁ ἐπίσκοπος, μὲ τίτλο «Ἡ λανθασμένη θεολογικά...»⁵ «εἰ δὴ Ὀμήρου (ἐδῶ : μητροπολίτου) ταῦτα»⁶, (: ἐὰν βέβαια εἶναι τοῦ Μητροπολίτου αὐτὰ τὰ γραπτὰ).

«Σκάβοντας ἐκεῖ μὲ τὸν λόγο, ἃς ἀνακαλύψωμε τὴν εὐρισκόμενῃν στὸ βάθος ἀπάτη»⁷ ὅπως ἔλεγε καὶ συνήθιζε νὰ κάνει ὁ Ἁγιορείτης Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς.

Α'. Ἄς ἀκούσουμε πρῶτα τί πρεσβεύει καὶ διακηρύττει ὁ ἐπίσκοπος · «καὶ μένει ἐκεῖ ὁ Χριστὸς αἰῶνια Ἐσταυρωμένος καὶ νεκρὸς»⁸. Διαβάζοντας «πάρα κάτω» τὸ ἐπίμαχο κείμενο, μένουμε ἄφωνοι· «Ὅποτε μένοντας ἐκεῖ πίσω σταυρωμένος καὶ κρεμασμένος ὅλον τὸν χρόνον, δὲν ἔχει ἀναστηθεῖ !...»⁹ sic καὶ «πὶδ κάτω» (μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ.Λειτουργίας) «βρισκώμαστε στὴ συνέχεια μπροστὰ σὲ ἕναν Χριστὸ μόνιμα " Ἐσταυρωμένο" καὶ πεθαμένο...καὶ μάλιστα πεθαμένο ἐκεῖ ὅλον τὸν χρόνον... Ἀπελλισία !...»¹⁰ sic.

Ἄθελὰ του τὰ ἔγραψε ὁ Μητροπολίτης; Ἐν γνώσει του ἢ ἐν ἀγνοίᾳ; «οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν (: δὲν γνωρίζω, ὁ Θεὸς γνωρίζει). Μὲ αὐτὴ, ὅμως τὴ συλλογιστικὴ γραπτὴ του (εὐτυχῶς γιὰ ἐμᾶς), ἀποτύπωση καὶ ἔκφραση, κατακυλᾶ σὲ ἀσεβῆ καὶ αἰρετικὰ βάραθρα (δυστυχῶς γι' αὐτόν).

Οἱ ἀγιογράφοι, ζωγράφοι καὶ φωτογράφοι, ὅταν ἀποτυπώνουν ἓνα θέμα δημιουργοῦν τὴν αἴσθησι ὅτι τὸ στιγμιαῖο γεγονός παρέμεινε αἰωνίως ἔτσι;

Οἱ ἄνεμοι πάντα λυσσασμένοι; Πάντα τὰ κύματα βουνὰ κι ὁ ναυτικός... «παγωμένος» (στατικὸς αἰώνια) στὸ κατάρτι, τὰ πανιά; Ὁ ἀθλητὴς αἰωνίως στὸν ἀέρα; «Μὰ ἔτσι τὸν ἀποτύπωσε ὁ φακός». Αἰώνιο τὸ ἄλμα; Δὲν εἶχε πρὶν καὶ μετὰ ἡ ζωὴ τοῦ ἀθλητῆ; Οὔτε ἐφημερόπτερο πού ζεῖ τὸ πολὺ μιὰ μέρα; Οὔτε δευτερόλεπτο ἓνα; Μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρια κάτω πάντα ὁ ἐπίσκοπος; Δὲν τὰ σήκωσε ποτὲ νὰ πεῖ : «Ἰλεως, Ἰλεως γενοῦ ἡμῖν Δέσποτα ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν...»;

Συχνὰ οἱ ἀγιογράφοι εἰκονίζουν τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες μὲ τοὺς δημίους νὰ κρατοῦν φάσανον (: ξίφος) ἐλάχιστα πρὸ ψηλὰ ἀπὸ τοὺς λαίμους τους. Τί σημαίνει αὐτό; Οἱ Ἅγιοι δὲν φονεύτηκαν; Δὲν ἀγίασαν; Καὶ πῶς τοὺς γιορτάζουμε; Καὶ πῶς ἔρχονται ὅταν τοὺς καλοῦμε σὲ βοήθεια; Ποιὸς ἄφρων θὰ ἐκφράσει τὴν ἀποψη ὅτι ὁ στατικὸς εἰκονιζόμενος ἐπὶ αἰῶνες ἐντὸς τῆς φάνης ἢ τοῦ Ἰορδάνου Χριστός, εὐρίσκεται μέχρι σήμερα, «στατικὸς καὶ ἀκίνητος ἐκεῖ, "αἰωνίως" "ἔσαι"», ὅπως ὑποστήριξε ὁ Μητροπολίτης γιὰ τὸν εἰκονιζόμενον Ἐσταυρωμένο;

Μὲ μεγάλη δόση εἰρωνείας γιὰ τὸν Ἐσταυρωμένο Χριστό ὁ γράψας τὸ ἐπίμαχο τευχίδιο ἀναφέρει ὅτι ὁ... « "Ἐσταυρωμένος" δὲν μπορεῖ νὰ ἔρθει γιατί εἶναι πεθαμένος ἐπάνω στὸν σταυρό, καὶ ὡς ἐκ τούτου στατικὸς καὶ ἀκίνητος ὁλόκληρο τὸν χρόνο... Λέμε ποτὲ σὲ ἀκίνητο καὶ πεθαμένο "Ἐλα"; Ἀστεῖα πράγματα ! "Ἐρχεται αὐτὸς πού κινεῖται»¹¹ sic.

Ἀναφωνοῦμεν ἀπὸ ἔκπληξι γιὰ τὸ ἄκουσμα: «Ἡμέτερος εἶ (: δικός μας εἶσαι) ἢ τῶν ὑπεναντίων»¹²; καὶ αὐτοστιγμὴ ἀπὸ τὸ ἄκουσμα ὁ νοῦς μας ταξιδεύει στὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ: «οἱ παραπορευόμενοι (: οἱ περαστικοὶ) **ἐβλαστήμουν αὐτὸν κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες**»¹³ παραπλήσια τῶν ἀνωτέρω. Καὶ ὁ προφήτης ὁ μέγας Δαυΐδ ἐκεῖνος προεῖδε τὰ περὶ τοῦ Σταυροῦ γεγονότα, τὴν εἰρωνεία, τὴν χλεύη, τὸν γέλωτα: «πάντες οἱ θεωροῦντες με **ἐξεμυκτήρισάν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν**»¹⁴. Στὰ χρόνια τοῦ χρυσοῦ στὴ γλῶσσα Ἰωάννου, ἐπικρατοῦσαν, ὅπως καὶ σήμερα, τυφωνικοὶ ἄνεμοι σύγχυσης καὶ ἀθεΐας: «**Κἄν** (καὶ ἐὰν) **εἴπωμεν ὅτι ὁ Ἐσταυρωμένος ζῆ, γέλως εὐθύς, καίτοι** (ἂν καὶ) **τῆς οἰκουμένης βοώσης ἀπάσης, καὶ πάλαι καὶ νῦν** · τότε μὲν ἀπὸ τῶν σημείων (θαυμάτων), νῦν δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιστρεψάντων οὐ γὰρ δὴ (δὲν εἶναι λοιπόν) νεκροῦ ταῦτα τὰ κατορθώματα!». ¹⁵ Ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης: «**εἰρωνεύεστε καὶ παίζετε μὲ πράγματα πού δὲν εἶναι παιχνίδια**». ¹⁶

Β'. Κι ἐνῶ ταξιδεύουμε μέσα στὸ κείμενο σὰν σὲ φουρτούνα, ξαφνικά (!) **θεατὲς σὲ νέο ναυάγιο!** Δημιουργεῖ φρίκη τὸ ἄκουσμα! Ἄκουσον, ἄκουσον ! Ὅτι τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ δὲν τελεῖ Θεῖα Λειτουργία ἡ Ἐκκλησία «ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν προσφέρει Σῶμα "πεθαμένου Θεοῦ"» (!!!) **στοὺς ἀνθρώπους...**»¹⁷ sic. (Τὰ θαυμαστικὰ εἶναι δικά μας).

Κάποιοι, λέγει ὁ Μ.Βασίλειος, προξενοῦν «**ἀφορμὰς πρὸς τὸ κατασμικρύνειν τοῦ Μονογενοῦς τὴν θεότητα**»¹⁸, ξεχνῶντας ὅτι «ὁ Χριστὸς εἶναι «**ἀχρόνως τῷ Πατρὶ συνημένος**»¹⁹ καὶ ὅπου Σταυρός, ἐκεῖ καὶ ὁ Χριστός, ἐκεῖ καὶ ὁ Πατὴρ. «**Σῶμα πεθαμένου Θεοῦ**» !!! Πρέπει νὰ ἔχει κανεὶς πολὺ τόλμη, μεγάλο θράσος, ἢ μεγάλη ἀνοησία γιὰ νὰ γράψῃ κάτι τέτοιο. Ἄν γιὰ τρεῖς ἡμέρες ὁ Χριστὸς ἦταν πεθαμένος, (κατὰ τὸν συγγραφέα), τότε ὁλόσωστα θεολόγησε ἓνας ἄγνωστος μὴ θεολόγος καὶ πρὸς τὸ παρόν, ὄχι θερμὸς πιστός, περαστικὸς ἀπὸ ἐμᾶς, διαβάτης προσκυνητῆς, ὁ ὁποῖος εἶπε εὐφυῶς «**Τότε, σύμφωνα μὲ αὐτόν, γιὰ τρεῖς μέρες δὲν εἴχαμε Θεό**». Ἄν δὲν διαμαρτύρονται οἱ ὑπεύθυνοι, φωτίζει ὁ ἐν Τριάδι ἀληθὴς καὶ μόνος ζῶν Θεός, καὶ «οἱ λίθοι κεκράζονται»²⁰ ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ «λίθου ὄν

ἀπεδοκίμασαν»²¹, «ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστὸς»²². Κι ἂν κάποιος διαμαρτυρηθεῖ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας (τοῦ Χριστοῦ πού εἶπε) «ἐγὼ εἰμί ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»²³, τότε αἴρουν «λίθους ἵνα βάλωσιν ἐπ’ αὐτόν»²⁴.

Ὅσοι χλεύασαν τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ τὴν θεϊκὴ Του δύναμη, **ὑπέπεσαν ἀνοήτως στὶς αἰρέσεις τοῦ Ἀρείου**, τῶν μαθητῶν τοῦ **Ἀνομοίου (Αἰτίου καὶ Εὐνομίου, Δ’ αἰῶνας)** καὶ τῶν **Θεοπασχιτῶν** (Ε’ αἰῶνας). Λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς: «Ὁ Ἄρειος ἐπιμένων στήν ἀπλότητα τοῦ Θεοῦ ἐθεώρει ἀφρόνως κτίσμα τὸν Υἱὸν καὶ ἔλεγε πολυθέους τοὺς μὴ φρονοῦντας οὕτως, ὡς δοξάζοντας δῆθεν πολλά, ἀγνοῶν ὁ ταλαίπωρος ὅτι γίνεται αὐτὸς ἄθεος καὶ πολυθεός, κατατέμνων εἰς κτιστὰ καὶ ἄκτιστα τὸν ἕνα Θεὸν καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ καταβιάζων καὶ τὸν Πατέρα σὲ κτίσμα»²⁵. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸν Ἄρειο, ὁ Χριστὸς δὲν διέφερε τῶν κοινῶν νεκρῶν γιατί ἦταν κτίσμα. Ὡς ἐκ τούτου ὁ νεκρὸς ἐπὶ Σταυροῦ Χριστὸς, κατ’ αὐτόν, ἦταν ἕνα κοινὸ σῶμα χωρὶς τὴν θεότητά Του. Οἱ Θεοπασχίτες πάλι, σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη Δαμασκηνὸ «λένε ὅτι **μαζὶ μὲ τὴν σάρκα τοῦ Λόγου ἔπαυε καὶ ἡ θεότητά του**»²⁶, ὁπότε μὲ τὸν θάνατο τοῦ Χριστοῦ βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ ἕνα «σῶμα πεθαμένου Θεοῦ»²⁷, δηλαδὴ ἀπουσία Θεοῦ ὅπως προείπαμε. Σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τῶν παλαιῶν (Ἀρειοθεοπασχιτῶν) καὶ τῶν σημερινῶν ὁμοίων τους Ἐσταυρομενομάχων, συμφωνοῦν στὸ ὅ,τι ἕνας τέτοιος Ἀρειοθεοπασχίτης Χριστὸς δὲν ἀκούει στὸ κάλεσμα «Ἐλα», γιατί, σύμφωνα μὲ αὐτοὺς εἶναι αἰώνια νεκρός. Ἀλλά, ξεδιαλύνει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «**Οὐ γὰρ ἦν ἄνθρωπος εὐτελής** (: τιποτένιος) **ὁ πάσχων, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας**»²⁸ καὶ ὁ θεόληπτος Δαμασκηνός: «οὔτε γὰρ τὰ ἀνθρώπινα ἀνθρωπίνως ἐνήργησεν – οὐ γὰρ ψιλός (: ἀπλοῦς) ἦν ἄνθρωπος – οὐδὲ τὰ θεῖα κατὰ Θεὸν μόνον – **οὐ γὰρ ἦν** (: γιατί δὲν ἦταν) **γυμνός** (: μόνον) **Θεός – ἀλλὰ Θεὸς ὁμοῦ ὑπάρχων καὶ ἄνθρωπος**»²⁹. «Μὴ σὺ γε τοῖς βροτέοισιν ἀτιμάζεις θεότητα»³⁰ (μετάφρ. ἡμέτερη) : Ἐσὺ βέβαια μὴν ἀτιμάζεις τὴν θεότητα γιὰ τ’ ἀνθρώπινα. Ἐν προκειμένῳ: Βλέπεις ἄνθρωπο νεκρό; Ναὶ ἀλλὰ εἶναι Θεός: «βροτός (: ἄνθρωπος) ἀλλὰ Θεός»³¹.

Ἔτσι λοιπὸν, ἀκούει τίς παρακλήσεις καὶ τίς προσευχές. Δὲν εἶναι νεκρὸς Θεός, ὁ Χριστὸς. **Τὸ ὅτι ὁ συγγραφέας τοῦ τευχιδίου καταφέρεται ἐναντίον τοῦ Ἀρείου, τῶν Λατίνων κ.λπ. δὲν μᾶς ἐνθουσιάζει καθόλου.** Τὴν **ἴδια ἀκριβῶς τακτικὴ εἶχαν** διάφοροι αἰρετικοί, ὅπως π.χ. ὁ Καλαβρὸς Βαρλαάμ. Ἐγραφε ἐναντίον τῶν Λατίνων, ἀλλὰ τεχνιέντως τοὺς ὑποστήριζε, ἕως ὅτου ὁ Ἁγιορείτης Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς τὸν ἀντιλήφθηκε, ξεσκέπασε καὶ κονιορτοποίησε.

Γ’. Σὲ μιὰ ἄλλη σελίδα (σελ.22), τὸ «κίτρινο βιβλίον» ἀναπτύσσει μιὰ ἄλλη πρωτάκουστη καὶ κατάπτυστη θεολογία. Λέγει: «ἡ Ἐκκλησία σταυροπροσκυνᾷ -στὶς 14 Σεπτεμβρίου καὶ τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως- καὶ ὄχι ἔσταυρωμένο-προσκυνᾷ» (!!!) «ἐνῶ τὸν Ἐσταυρωμένο μόνον τὴν Μ.Παρασκευὴ (!!!) καὶ γιὰ μιὰ μόνον ἡμέρα (!!!). Διότι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ δὲν βρίσκεται ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν λέγεται πλέον Ἐσταυρωμένος ἀλλὰ **Τίμιος Σταυρός...**» (!!!). (Τὰ θαυμαστικὰ εἶναι δικά μας).

Πές μου ποῦ τὸ βρῆκες ; Ποῦ τὸ γράφει αὐτό ; Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει. «**Πόθεν** (ἀπὸ ποῦ ἦλθες) **εἰς** τούτους τοὺς ὄντως ἀφωτίστους καὶ πολυσκίους λόγους ἐλήλυθας, ὦ φιλόσοφε»; λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς ³² . Ξένον ἄκουσμα! Ὄντως ξένον! Ἀλλότριον τῆς Ἐκκλησίας! Τί νὰ πρωτοσχολιάσει κανεῖς! Τὰ «**ἄθεα γράμματα**» πού ἔλεγε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Τί λέγει «**ὁ πρωτοστάτης τοῦ δράματος;**»³³. «Ἡ ἐκκλησία» ὅπως λέγει «**σταυροπροσκυνᾷ καὶ ὄχι ἔσταυρωμένο – προσκυνᾷ;**» ἴσως δὲν διάβασε αὐτὸ πού λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός ὅτι, ὅπου εἶναι τὸ σημεῖο τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖ εἶναι καὶ Αὐτὸς (ὁ Χριστὸς): «**Ἐνθα γὰρ ἂν ἦ τὸ σημεῖον, ἐκεῖ καὶ αὐτὸς ἔσται**»³⁴ . Οὔτε τὸ ἄλλο πού λέει ὁ ἴδιος, ὅτι ὅλα αὐτὰ πού εἶναι ἀφιερωμένα στὸν Θεὸ τὰ προσκυνοῦμε προσφέροντας τὸν σεβασμὸ στὸν ἴδιο: «**Πάντα τοῖνυν τὰ Θεῷ ἀνακείμενα προσκυνοῦμεν, αὐτῷ (σ’ αὐτόν) τὸ σέβας προσάγοντες**»³⁵ ἴσως δὲν γνωρίζει ὅτι ὅταν οἱ πιστοὶ δοῦν τὸν Σταυρὸ ἐνθυμοῦνται τὸν Ἐσταυρωμένο, ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «**ὅταν γὰρ ἴδωσι τὸν Σταυρόν, ὑπομιμνήσκονται τοῦ Ἐσταυρωμένου**»³⁶. Βλέπεις ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἐσταυρωμένο – προσκυνᾷ; Προσκυνᾷς τὸν Σταυρό; Προσκυνᾷς καὶ τὸν Ἐσταυρωμένο Χριστό.

Καὶ ἂν, κατὰ τὴν ἀποψή του μετὰ τὴν Σταύρωση δὲν λέγεται Ἐσταυρωμένος ἀλλὰ Τίμιος Σταυρός, γιατί ὁ τῆς Ἀναστάσεως Ἄγγελος τὸν ἀποκαλεῖ Ἐσταυρωμένο; «οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν **Ἐσταυρωμένον**»³⁷. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ἡμεῖς δέ (: ἑμεῖς ὅμως) κηρύσσομεν Χριστὸν **Ἐσταυρωμένον**»³⁸. Ὁ ἴδιος πάλι: «οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναί τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ (: δὲν ἔκρινα νὰ γνωρίζετε κάτι ἄλλο παρὰ) Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον **Ἐσταυρωμένον**»³⁹ Καὶ τὸ ἄλλο σπουδαῖο ποῦ ἔστειλε στοὺς ἀνόητους Γαλάτες: «ὦ ἀνόητοι Γαλάτες ποιὸς σᾶς φθόνησε καὶ δὲν πείθεσθε στὴν ἀλήθεια ἀφοῦ μπροστὰ σέ σᾶς ζωγράφησα τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν **Ἐσταυρωμένο**»⁴⁰. Τὰ κατωτέρω, «τὴν τοῦ Κυρίλλου (Ἱεροσολύμων), φωνὴν ἐπισείοντες τὴν λέγουσαν»⁴¹ «**Τὸν Ἐσταυρωμένον καταγγέλομεν, (: κηρύττουμε), καὶ τρέμουσι νῦν δαίμονες**»⁴². Ὁ ἴδιος ἐπαναλαμβάνει «**Μὴ τοίνυν ἐπαισχύνου** (: νὰ μὴ ντρέπεσαι) **τὸν Ἐσταυρωμένο** (γιὰ τὸν Ἐσταυρωμένο)»⁴³. «**Μὴ τοίνυν ἐπαισχυνθῶμεν ὁμολογῆσαι τὸν Ἐσταυρωμένον**»⁴⁴. «**Μὴ ἀρνῆση τὸν Ἐσταυρωμένον**»⁴⁵. Δὲν τὸν ἀρνούμεθα γιατί ἐνθυμούμεθα τὰ πρὶν καὶ τὰ μετὰ τῆς Σταυρώσεως. Ἐὰν μόνον Σταυρο - προσκυνοῦμε καὶ ὄχι Ἐσταυρωμένο - προσκυνοῦμε, τότε εἶναι σὰν νὰ λέμε ὅτι κάποιος ἀσθενὴς θὰ εὐχαριστεῖ τὸ ἄψυχο νυστέρι ποῦ ἀπὸ μόνο του δὲν μπορεῖ νὰ κάνει κάτι, καὶ ὄχι τὸν γιατρό ποῦ εἶναι ἡ ζωὴ, τὸ μυαλό, ἡ κίνηση καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ νυστεριοῦ. Μόνο ὅταν εἶναι παρὼν ὁ γιατρός παίρνει ζωὴ τὸ ἄψυχο νυστέρι καὶ σώζει ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἀπόντος τοῦ γιατροῦ τὸ νυστέρι ἀπὸ μόνο του δὲν ἐνεργεῖ. Ἔτσι καὶ μὲ τὸν Τίμιο Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ ἢ στοὺς τύπους αὐτοῦ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, παρίσταται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, γιατί ὅπως λέγει ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἰωάννης: «**Ἐνθα γὰρ ἂν ἦ τὸ σημεῖον, ἐκεῖ καὶ αὐτός ἔσται**» «**Ὅπου ὑπάρχει τὸ σύμβολο (τοῦ Σταυροῦ), ἐκεῖ θὰ βρῖσκεται καὶ ὁ ἴδιος**»⁴⁶. Λέγει ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ ἐρημίτης: «Ὀλων τῶν κακῶν προηγείται ἡ ἀγνοία, δευτέρη μετὰ ἀπὸ αὐτὴν ἔρχεται ἡ ἀπιστία»⁴⁷. Πὲς μας: «Ἐκ ποίας Γραφῆς τὰ τοιαῦτα;»⁴⁸ Ποῦ τὸ γράφει αὐτό;... Ἴσως ἔγινε καὶ δὲν πληροφορηθήκαμε Δεύτερη Βάπτισις Χριστοῦ, Ἐσταυρωμένου αὐτὴ τὴ φορά, μὲ ἀλλαγὴ ὀνόματος ἀπὸ Ἐσταυρωμένο σὲ Τίμιο Σταυρό, ὄχι ἐν Ἰορδάνῃ ἀλλὰ ἐν Περιστερίῳ, χωρὶς τὴν κάθοδο ὅμως, τοῦ τότε κατερχομένου ἐν εἶδει περιστερᾶς Ἁγίου Πνεύματος. Ἐμεῖς προσκυνοῦμε καὶ τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ τὸν Τίμιο Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ τοὺς τύπους (τοὺς διαφόρους Σταυροὺς) ποῦ ἔχουν τὸν τύπο (: τὸ σχῆμα) τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἔστω κι ἂν ἔχει κατασκευαστεῖ ἀπὸ ἄλλο ὑλικό, διότι «**ἐκεῖ καὶ αὐτός (ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστός) ἔσται**»⁴⁹.

Δ΄. Ἀνακριβὲς εἶναι καὶ αὐτὸ ποῦ ἰσχυρίζεται ὅτι «σὲ ὅλες τις Παρασκευές τοῦ χρόνου δὲν ὑπάρχει ἀναφορὰ σὲ “Ἐσταυρωμένο”»⁵⁰. Γιατί προσπαθεῖ συνεχῶς, μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀπομειώνει τὸν «Ἐσταυρωμένο»; Καὶ γιατί μόνο τὶς Παρασκευές;

Τὰ Ἐκκλησιαστικὰ κείμενα χρησιμοποιοῦν πολλές περιφραστικὲς ἐκφράσεις, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται σὲ κάποιον σπουδαῖο πρόσωπο ἢ γεγονός. Γιὰ παράδειγμα, ὅταν λέμε: «ἐπὶ σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἀπλώσας» ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ ὑμνολογία, ἄπλωσε τὰ ἀχραντα χέρια του ἐπὶ σταυροῦ; Ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστός. Ἄν κάποιος μὲ ἐωσφορικὸ πείσμα ψάχνει αὐτούσια τὴν λέξη «Ἐσταυρωμένος», ἄς πεισθεῖ μὲ τὸν ἐπόμενο συλλογισμό. Οἱ λέξεις Μεσσίας καὶ Χριστὸς μποροῦν νὰ ἐναλλαχθοῦν χωρὶς νὰ ὑπάρξει κανένα ἀπολύτως πρόβλημα. Ἐνθουσιασμένος ὁ Ἄνδρας λέει στὸν Σίμωνα Πέτρο: «**εὐρήκαμε τὸν Μεσσίαν ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον Χριστός** (: ποῦ σημαίνει Χριστός). Ἡ Σαμαρείτιδα λέει στὸν Χριστό: «οἶδα (: γνωρίζω) ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος (ποῦ σημαίνει) Χριστός» καὶ ὁ Χριστὸς «**ἐγὼ εἶμι (εἶμαι) ὁ λαλῶν σοι**»⁵¹. Μεσσίας λοιπὸν σημαίνει Χριστὸς καὶ Χριστὸς σημαίνει Μεσσίας. Τὴν ἐναλλαγὴ τῶν λέξεων αὐτῶν Μεσσίας-Χριστός, τὴν δεχόμεστε παρ’ ὅτι εἶναι ἐτερόρριζες. Αὐτὸ μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ἐναλλάξουμε καὶ τὰ ὁμόρριζα συμφραζόμενα: π.χ. «**Σταυρῶ προσηλωθεῖς**» (ἄρα Ἐσταυρωμένος). Ἐὰν ὅμως ἐπιμένει στὸ ἄγραφο τότε θὰ πρέπει κάποιος νὰ τοῦ πεῖ αὐτὸ ποῦ λέει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος «**πάλιν καὶ πολλάκις ἀνακυκλοῖς ἡμῖν (σὲ μᾶς) τὸ ἄγραφον σὺ δὲ πόθεν τὸ ἀγέννητον λαβὼν ἔχεις** (: ἐσὺ ὅμως ἀπὸ ποῦ ἔλαβες καὶ χρησιμοποιεῖς τὸ ἀγέννητον), ἢ τὸ ἀναρχον ἢ καὶ ἡμεῖς (: ἑμεῖς) τὸ ἀθάνατον»; «**δὲν εἶναι φανερό ὅτι τὰ παίρνεις ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὰ συνάγουν, ἂν καὶ δὲν λέγονται στὴν Γραφή;**»⁵². Δεδομένων τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νὰ ἀλιεύσωμε πολλὰ ἐδάφια ποῦ

έννοείται ο Έσταυρωμένος Χριστός στην Άγία Γραφή, στους Πατέρες και στα ύμνολογικά βιβλία της Εκκλησίας μας.

Στην Όκτώηχο Παρακλητική, ή οποία είναι ένα όγκωδέστατο ύμνολογικό βιβλίο της Εκκλησίας που χρησιμοποιείται σχεδόν καθημερινά στους Ναούς, θα παρουσιάσουμε ελάχιστα από τα τροπάρια του Όρθρου του πρώτου ήχου της πρώτης από τις όκτώ Παρασκευές (όκτώ ήχοι, όκτώ εβδομάδες που αλλάζουν κάθε Σάββατο τὸ ἀπόγευμα). Στὰ καθίσματα: «**Σταυρωθέντος σου Χριστέ**» (ἄρα Έσταυρωμένος), «**Σταυρῶ προσηλωθεῖς**» (Καὶ ἐδῶ Έσταυρωμένος). Στὶς ὠδὲς Α΄, Γ΄, Δ΄ «**Ὡσπερ ἀμνὸν ἐπὶ Σταυροῦ ... ἀναρτηθέντα τὸν Χριστόν...**» (Έσταυρωμένος). «**Ἐπὶ Σταυροῦ παλάμας ἠπλωσας**» (Έσταυρωμένος). «**Ἐπὶ Σταυρῶ σε θεασάμεναι ὑψούμενον**» (Έσταυρωμένος). «**Πῶς βλέψω σε ἐπὶ τοῦ ξύλου ἀνηρτημένον**» (Έσταυρωμένος). Αὐτὰ τὰ ἐλαχιστότατα ἀπὸ ἐλάχιστο τμήμα τοῦ όγκωδέστατου βιβλίου τῆς Παρακλητικῆς. Καταρρίφθηκε, χάριτι τοῦ Έσταυρωμένου Κυρίου μας ὁ μῦθος ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀναφορὰ σὲ Έσταυρωμένο στὶς Παρασκευές τοῦ χρόνου.

Ε΄. Συνεχίζοντας Βαρλααμίτικη τακτικὴ τὸ ἐπίμαχο κείμενο, μᾶς προκαλεῖ: «*ἄς βροῦν κάποιοι ἕναν ὕμνο, ἕνα τροπάριο ποῦ νὰ ἀναφέρεται σὲ "Έσταυρωμένο" καὶ σὲ λατρεία τοῦ Έσταυρωμένου*», καὶ γιὰ νὰ προσδώσει ὡς «*ἀύθεντία*», κῦρος τῶν λεγομένων του, ἀποκοιμίζοντας τοὺς ἀδαεῖς, ἐμφανίζεται ὡς ὑπερορθόδοξος ἀγωνιστῆς τῆς πίστεώς μας, ὑποστηρίζοντας ὅτι «*τέτοια λατρεία ὑπάρχει στοὺς δυτικούς Χριστιανούς, ὄχι στὴν καθ' ἡμᾶς Όρθόδοξη παράδοση*»⁵³.

Χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχή ὅσοι ἔχουν τὸν μέγιστο καὶ ἀξιοσέβαστο βαθμὸ τῆς ἀρχιερωσύνης, μήπως ἀντὶ νὰ εἶναι εἰς τύπον Χριστοῦ, φθάνουν νὰ ἐκφράζονται μὲ τὰ λεγόμενά τους αὐτὰ, κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἀναφερθήκαμε ἐνωρίτερα. Παρέμεινε Θεὸς καὶ μετὰ τὴ νέκρωση τοῦ Σώματός Του. Όσο γιὰ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ὕμνος, οὔτε ἕνα τροπάριο, ὁ ὁποῖος νὰ ἀναφέρεται σὲ λατρεία Έσταυρωμένου, λυπούμεθα γιὰ τὴν ἀνακρίβεια ἀλλὰ καὶ τὴν βλασφημία ὅτι λατρεία Έσταυρωμένου ἀπουσιάζει στὰ καθ' ἡμᾶς γιατί ὑπάρχει μόνο στοὺς δυτικούς. Ἄς παρουσιάσουμε ἕνα ἀπὸ τὰ πολλά: «*Ὅτε (ὅταν) παρέστης τῷ Καϊάφα ὁ Θεός*», «*καὶ παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ Κριτῆς*»⁵⁴. Ποῖος παρουσιάστηκε ἔμπροσθεν τοῦ Καϊάφα καὶ παρεδόθη στὸν Πιλάτο; **Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ**. Στὸν Σταυρὸ ὁ Έσταυρωμένος Χριστὸς ἔπαψε, ὅταν πέθανε νὰ εἶναι Θεός; Όχι βέβαια. Εἶναι δυνατὸν ἐπισκοπικὰ χεῖλη νὰ πρεσβεύουν ὅ,τι καὶ οἱ Χιλιαστὲς; Ό,τι καὶ ὁ Ἄρειος; Ό,τι καὶ οἱ Θεοπασχίτες; **ΒΕΒΑΙΩΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ**. Όχι γιατί εἶναι ἕνας θεὸς μὲ μικρὸ τὸ ἀρχικὸ γράμμα θήτα, ἀλλὰ ἐπειδὴ **ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ!!!** Ἐὰν ὅταν πέθανε ὁ Χριστὸς ἔπαψε νὰ εἶναι Θεός, τότε θὰ εἶχαμε μιὰ οἰκτρὴ Θεοεγκατάλειψη. Μακρὰ ἀπὸ ἐμᾶς τέτοια βλασφημία!

Ἄς παρουσιαστοῦν καὶ κάποια ἄλλα ελάχιστα τροπάρια: «*Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα (ἄρα Έσταυρωμένος), Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν ἐλέησον ἡμᾶς*»⁵⁵. **Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ ΜΑΣ, ΑΡΑ ΤΟΝ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ !!!**. Ἐτερον «*Τὸν δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντα, (τὸν Έσταυρωμένο) δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν...*» καὶ στὸ τέλος «*...σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱός μου καὶ Θεός μου*»⁵⁶. Τὸ δίστιχο τοῦ Συναξαρίου (ἀ' σκέλος) τονίζει. «*Ζῶν εἶ Θεὸς σύ, καὶ νεκρωθεῖς ἐν ξύλῳ (ἄρα Έσταυρωμένος)*»... Ἄν καὶ νεκρώθηκες στὸν Σταυρὸ, **ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ, ΓΙΑΤΙ ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ ΘΕΟΣ!!!** Καὶ ἐπιτόλαια γράφεται ὅτι εἶναι «*πεθαμένος Θεός*»;⁵⁷. «*Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων*»⁵⁸ !!!

Όσοι λοιπόν, καὶ μετὰ αὐτῶν ὁ πρῶτος ὑποστηρικτῆς τῆς αἰρετικῆς ἔκφρασης αὐτῆς Μητροπολίτης, θεωροῦν ὅτι χρησιμοποιῶντας τὴν λέξη «**Έσταυρωμενολάτρεις**» εἰρωνεύονται καὶ ὑποτιμοῦν τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, ἄς γνωρίζουν καλὰ ὅτι αὐτὸ περιποιεῖ τιμὴ στοὺς Χριστιανούς. Αὐτοὶ ποῦ μάχονται ὁμως τὸν Έσταυρωμένο, δικαίως καὶ ἀξίως καλοῦνται (ὀνομάζονται) «**Έσταυρωμενομάχοι**» ἢ «**Χριστομάχοι**», ὅπως «**Παραβάτη**» τὸν Ἰουλιανὸ ποῦ μετὰξὺ ἄλλων καινοτόμησε καὶ νομοθέτησε τὴν ἀλλαγὴ τῆς προσωνυμίας τῶν Χριστιανῶν. Τοὺς ὀνόμαζε περιφρονητικὰ, *Γαλιλαίους*.⁵⁹

Αυτά τότε. Σήμερα, νέον δόγμα, όχι «*ὑπὸ Καίσαρος*», ἀλλὰ ὑπὸ Μητροπολίτου αὐτὴν τὴν φορὰ, «*ἐξεφωνήθη*» καὶ πλειὰς Μητροπολιτῶν καὶ Ἱερέων, δυστυχῶς, λόγῳ παραπληροφόρησης παραπλανήθη, καὶ πολλοὶ Ἐσταυρωμένοι μετατοπίσθησαν σὲ «*ἀθέατο τόπο*». Ἐν ἀντιθέσει μὲ αὐτὸ πού ὑποστήριξε ὁ Μητροπολίτης ὅτι «*δὲν ὑπάρχουν ὕμνοι καὶ τροπάρια πού νὰ ἀναφέρονται σὲ Ἐσταυρωμένο*», πλειάδα αὐτῶν ἀναφέρονται σ' Αὐτόν.

Περατώνουμε τὸν λόγο αὐτόν Ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστὸς εἶναι Θεός. Ἄρα ὅσοι λατρεύουν τὸν Ἐσταυρωμένο λατρεύουν τὸν Χριστὸ πού εἶναι Θεός μας. Ποῦ εἶδαν τὴν ὑπερβολὴ καὶ τὴν ἀκρότητα στὴν λατρεία αὐτὴ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀφοῦ εἶναι ὁ Θεός μας;

Ἄς περατώσουμε αὐτὸν τὸν λόγο μὲ τὴν καταληκτικὴ παράκληση καὶ ὁμολογία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ στὸν λόγο του «*Περὶ Σταυροῦ καὶ πίστεως στὴν Ἀκριβὴ Ἐκφραση Ὁρθοδόξου πίστεως*» · «*Οἱ τοῦτο προσκυνοῦντες (Ἐμεῖς πού προσκυνοῦμε αὐτὸ -τὸν Σταυρό-), τῆς μερίδος τύχοιμεν (νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς μερίδος) Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἀμήν*»⁶⁰.

ΣΤ'. Ὀνόμασαν «Ἐσταυρωμένο» τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς μόνο. Ὑποστήριξαν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπανερχόμεθα ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση καὶ Ἀνάληψη πίσω στὴ Σταύρωση.

α) Αὐτὴ τὴν φορὰ τὴν ἐκπληξη καὶ τὴν ἀπάντηση θὰ τὴν πάρουν ἀπὸ τὶς **ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ** ἀκολουθίες τῆς Παρακλητικῆς. Εἶναι γνωστὸ τοῖς πᾶσι ὅτι οἱ Κυριακὲς θεωροῦνται ἀναστάσιμες ἡμέρες, γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀπαγορεύονται οἱ γονυκλισίες. Ἄρα λογικά, κατ' αὐτούς, δὲν ἔχει θέση τὸ πισωγύρισμα Ἀνάσταση-Σταύρωση- Ἀναστάσις... Ἀλλὰ ἐδῶ, δὲν εἶναι ἔτσι. Ἐδῶ πλέκονται καὶ τὰ δύο κορυφαῖα γεγονότα, ἡ Σταύρωση καὶ ἡ Ἀνάσταση! Νὰ ἡ ἐκπληξη ἀλλὰ καὶ ἡ «*χαριστικὴ βολή*» στοὺς πεισμόνως διαφωνοῦντες. «*Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων ἀπ' αὐτούς πού ψάχνουν ἓνα λεξίδιο γιὰ νὰ τὸ κάνουν ξιφίδιο ὅπως εἶπε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἡ «...χαριστικὴ βολή» εἶναι ἓνα καλοκάγαθο χαμόγελο!!!*».

Ἄς ἀκούσουμε ἀπὸ τὰ Καθίσματα τοῦ Ὁρθοῦ τοῦ ἀΐχου: «*Σταυρῶ προσηλωθεὶς (ἄρα Ἐσταυρωμένος) ἐκουσίως Οἰκτίρμων...τὸ κράτος συνέτριψας δυνατὲ τῷ θανάτῳ σου*». «*Γυναῖκες...τοῖς μαθηταῖς ἐκήρυτταν τὴν ἔγερσιν ... Χριστός... συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας δυνάμει Σταυροῦ (ὅταν Σταυρώθηκες καὶ ἦσουν Ἐσταυρωμένος)*». «*Ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς (Ἐσταυρωμένος) ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων ... ἀνέστης τριήμερος Σωτήρ... Δόξα τοῖς σοῖς παθήμασι Χριστέ· δόξα τῇ ἀναστάσει σου...*». Βλέπεις; **Σὲ ἓνα τροπάριο πηγαίνει καὶ ἔρχεται δυὸ φορές.** Ποῦ εἶναι τὸ πρόβλημα; Τί ὑπερτιμήθηκε; ἢ τί ὑποτιμήθηκε; Κανένα ἀπὸ τὰ δύο. **Τὸ ἓνα εἶναι προϋπόθεση τοῦ ἄλλου. Δὲν θὰ ὑπῆρχε Ἀνάσταση ἂν δὲν ὑπῆρχε Σταύρωση κ.λπ.**

β) Ἄλλη μιὰ ἐκπληξη στὴν Ἀναστάσιμη ἡμέρα τῆς Κυριακῆς. Ὑπάρχει στὸν Ὁρθο **Κανόνας Σταυροαναστάσιμος!!!** Στὸν ἀΐχο ἀναγράφεται «*Ποίημα Κοσμᾶ*». Ἄς ἀκούσουμε ἀπὸ τὴν ἀΐ ὠδὴ ἓνα μόνο, λόγῳ ἐλλείψεως χώρου: «*Χριστὸς ὑψοῖ με (μὲ ὑψώνει) σταυρούμενος (Ἐσταυρωμένος), Χριστὸς συνανιστᾷ με νεκρούμενος (μὲ ἀνασταίνει μαζί του)*». Παρατρέχουμε τὰ ἄλλα καὶ λέμε τρία ἀπὸ τοὺς Αἴνους (πάντα τῆς Κυριακῆς τοῦ ἀΐχου): «*Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες ὑμνοῦμεν σε Χριστέ. Ἐτέχης... ἔπαυες... ἐκουσίως ὑπέμεινας σταυρόν (ἄρα Ἐσταυρωμένος), ἀνέστης...*». «*Ὅτε προσηλώθης τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ..*» (Ἐσταυρωμένος). «*...Τί συκοφαντεῖτε τὴν ἔγερσιν τοῦ σταυρωθέντος (τοῦ Ἐσταυρωμένου) ἀνέστης...*».

γ) Καὶ ἄλλη ἐκπληξη!!! Θείας Λειτουργίας Μακαρισμοὶ Κυριακῆς (Παρακλητικὴ ἀΐχου): «*Διὰ βρώσεως ἐξήγαγε... διὰ σταυροῦ δὲ (ὅταν ἦσουν Ἐσταυρωμένος) τὸν ληστήν... τὴν ἀνάστασιν*». «*Προσκυνῶ σου τὰ παθήματα, (καὶ τὴν Σταύρωσιν ἄρα Ἐσταυρωμένος) δοξολογῶ καὶ τὴν ἀνάστασιν...*». «*Ἐσταυρώθης (Ἐσταυρωμένος) ἀναμάρτητε... ἀλλ' ἐξανέστης ὡς Θεός...*». Προσέξατε ὅτι

δέν κουράζουν οι επαναλήψεις ούτε προβληματίζει η έναλλαγή Σταύρωσης – Ανάστασης κι αυτό γιατί είναι από τα κορυφαία σωτήρια γεγονότα της Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως. Χάριτι τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ Ἀναστάτου Χριστοῦ διελυγκάνθη καὶ αὐτὴ ἡ πτυχή.

Ζ'. «Κατὰ τὴν τῶν ἀντιλεγόντων λέσχην»⁶¹ «ἡ ἔμφαση καὶ ἡ συναισθηματικὴ ἐπικέντρωση στὸν Ἑσταυρωμένο Χριστό, γεγονὸς ὁρατὸ καὶ χειροπιαστὸ... ἀπομείωσε τὴν Ἀνάσταση (!!!) γεγονὸς κατανοητό, ἀόρατο καὶ μὴ χειροπιαστὸ» καὶ τὴν ἐξαφάνισε (!!!) ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων⁶² (!!!).

Σ' αὐτὰ θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ κοσμοχαρμόσυνος ἀκολουθία τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα.

Αὕτὴ εἶναι ἡ κορυφαία καὶ πλέον ἀποστομωτικὴ ἔκπληξη!!!

«Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός... ὑπὲρ πάντων τέθυται (: θυσιάστηκε, ἄρα Ἑσταυρώθη ἄρα Ἑσταυρωμένος)... ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος ... δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος» (Ἀνάσταση)⁶³. «**Σαρκὶ ὑπνώσας** ὡς θνητός (ποῦ «ὑπνώσασε» ; Στὸν Σταυρὸ **ὅταν ἦταν Ἑσταυρωμένος) τριήμερος ἐξανέστης** (Ἀνάσταση)⁶⁴. Στὸς Αἴνους ψάλλονται τέσσερα «Ἀναστάσιμα» τῆς Ὀκτωῆου (πάλι ἡ Παρακλητικὴ!) · «Ἕμνοῦμεν... τὸ σωτήριον Πάθος –(Ἑσταυρωμένος)... δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν». «**Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας (Ἑσταυρωμένος) καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν**». «Τὴν... Ἐτέχθης ... ἔπαυες ... ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρὸν. (Ἑσταυρωμένος) Ἀνέστης».

Μετὰ τὸ Συναξάριον ἀναγιγνώσκεται τρεῖς φορές τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... τὸν Σταυρὸν σου... καὶ τὴν Ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν... Ἁγίαν Ἀνάστασιν ..**διὰ τοῦ Σταυροῦ**,τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, **Σταυρὸν γὰρ ὑπόμεινας** ... θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν» (Ἀνάσταση). (Ἀναγιγνώσκεται τὴν ἴδια ἡμέρα μαζί μὲ ἄλλα τροπάρια ἀντὶ Μεσονυκτικοῦ, Ὡρες, Ἀπόδειπνα ἕως τὸ Σάββατο τῆς Διακαινισήμου).

Οἱ Θεοφώτιστοι μελωδοὶ ἐναρμονίζονται πλήρως μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τοὺς πρὸς αὐτῶν Ἁγίους Πατέρες. Ἀκοῦμε τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο· «**Ἐπειδὴ τοὺς ὠμίλησε περὶ τοῦ πάθους καὶ τῆς Σταυρώσεως ὑπομνήσας ἐνδιάμεσως τὴν Βασιλεία (τῶν Οὐρανῶν) καὶ ὑπαινιχθεὶς ἔτσι τὴν Ἀνάστασιν του**»⁶⁵. Δὲν πρέπει νὰ λανθάνῃ τῆς προσοχῆς μας ὅτι τὴν συμπόρευση τῶν δυὸ κορυφαίων αὐτῶν γεγονότων τὴν συναντοῦμε στὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο ποὺ ἐναποτίθεται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς. Στὰ δύο του ἐξώφυλλα εἰκονίζονται ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ ἡ Σταύρωση καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ Ἀνάσταση. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στίς δυὸ ὄψεις τοῦ «Σταυροῦ εὐλογίας», ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς.

Η'. Ἔνα ἀπὸ τὰ ... «ἐπιχειρήματα» ποὺ χρησιμοποιήθηκαν ἦταν αὐτὸ τὸ περὶ συμβολισμῶν. Συγκεκριμένα ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα εὐρίσκεται ἡ Ἁγία Τριάδα. Λέει λοιπὸν· «**Κοντολογίς τὰ Τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι παρόντα πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα “ἀοράτως συνόντα” σὲ μᾶς, καὶ δὲν ἔχει θέση τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ Αὐτὰ σὲ αὐτὸν τὸν χῶρο τῆς Μεγάλης Ἐσχατολογικῆς Κόγχης τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Ὅ,τι ἄλλο ὑπάρχει ἢ προστίθεται ἐκεῖ, μόνο ἀλλοίωση καὶ σύγχυση μπορεῖ νὰ προκαλέσει κα ἀποπροσανατολισμό ...**»⁶⁶.

Πρωτοφανὲς ἐπιχείρημα. Ποῦ ὑπάρχει; Ποιὸς τὸ εἶπε; Σεβαστοὶ οἱ συμβολισμοί! Ἄνιεροί ὅμως οἱ μετέπειτα χειρισμοί, οἱ βλάσφημες διὰ γραφίδος καὶ λόγου τοποθετήσεις καὶ θέσεις, ἡ φιλοσοφικοαρειανοθεοπασχιστικὴ σκέψη, ἐνῶ δεσπόζει ἡ ἀπουσία Ὁρθόδοξης ἐπιχειρηματολογίας (Ἁγίας Γραφῆς καὶ Ἁγίων Πατέρων).

Ἐπὶ τοῦ «σωτηρίου Γολγοθᾶ»⁶⁷ ἔχει τοποθετηθεῖ μαρμάρινη Ἁγία Τράπεζα καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν Ἑσταυρωμένος σὲ φυσικὸ ἀνθρώπινο μέγεθος ἐπὶ Σταυροῦ. Ὁ Ἑσταυρωμένος εἶναι μετὰ τὸ 1810. Τὸ 1808 ἡ φωτιὰ ποὺ ξέσπασε στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως ἔκαψε πολλὰ πράγματα. Θαυματουργικὰ

σώθηκε ὁ Ἐσταυρωμένος μετὸν Σταυρό. Ὁλος ὁ καμένος Σταυρὸς γέμισε φυσαλίδες. Τὸ **θαυμαστότερο** εἶναι ὅτι ὁ Ἐσταυρωμένος, ποὺ ἦταν ἀγιογραφημένος ἐπάνω στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, **δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτε**. Μεταφέρθηκε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Μικρῆς Γαλιλαίας ποὺ εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν. Αὐτὸς ὁ παλαιὸς ἀντικαταστάθηκε μετὸν σημερινὸ ὑπάρχοντα (μετὰ τὸ 1810). Πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ τὸν Ἐσταυρωμένο τὸ κενὸ εἶναι τόσο μικρὸ ποὺ μετὰ βίας περνάει ἄνθρωπος. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲν περνάει κανεὶς. Οὔτε ὁ Πατριάρχης. **Ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται ἡ Ἁγία Τριάδα;**

Οἱ τρεῖς πλευρὲς τοῦ Παναγίου Τάφου ἐφάπτονται τῶν τοίχων ποὺ τὸν περιβάλλουν. Ὅταν τελεῖται Θεία Λειτουργία ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, (τελεῖται ὅταν δὲν λειτουργεῖ Ἐπίσκοπος) ποὺ εὐρίσκεται ἡ Ἁγία Τριάδα; Ἐκτὸς τοῦ Παναγίου Τάφου;

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι **ὄλοι οἱ Ναοὶ στοὺς Ἁγίους Τόπους πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα ἔχουν τὸν Ἐσταυρωμένο**. Τὴν ρίζα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο τὴν ἀπέκτησαν ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους; Ὅχι ἀπὸ τὸν τῆς Ἀναστάσεως Ἄγγελο; Ὅχι ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο; Ὅχι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κύριλλο Ἱεροσολύμων; Ὅχι ἀπὸ ὄλους τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας; Θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένουν χίλια χρόνια μετὰ ὄχι ἀπλῶς γιὰ νὰ ἀγαποῦν, ἀλλὰ νὰ λατρεύουν τὸν Ἐσταυρωμένο;

Ὁ πρῶτος Ναὸς ποὺ κτίστηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τὸν Ἀθωνίτη (πρὸ τοῦ 962) ἦταν πρὸς τιμὴ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Μὲ τὴν ὑπόδειξη τῆς Παναγίας μας, κτίστηκε αὐθημερὸν καὶ ἀμέσως τὸν λειτούργησε γιατί, ὅ,τι ἔχτιζε τὴν ἡμέρα, τὸ γκρέμιζαν οἱ δαίμονες τῆ νύχτα, γιατί πλησίον ὑπῆρχε παλαιὸς ἐγκαταλελειμμένος τόπος εἰδωλολατρικῶν θυσιῶν καὶ εἶχαν ἐξουσία οἱ δαίμονες. **Ἡ Ἁγία Τράπεζα τοῦ Ναοῦ εἶναι ἐντοιχισμένη στὸν ἀνατολικὸ τοῖχο τοῦ μικρότατου Ἱεροῦ Βήματος**. Τέτοιους Ναοὺς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἔχει δεκάδες. Ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Μονῶν, στίς κώδρες π.χ. Παρεκκλήσιο Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου, ὅπου εὐρίσκετο τὸ Κελλί του κ.λπ. Πολλοὺς τέτοιους Ναοὺς, ἐπίσης, συναντοῦμε κατάσπαρτους στὴν Ἑλλάδα, τὴν Οἰκουμένη ὅλη. **Ἐκεῖ, σ' αὐτοὺς τοὺς Ναοὺς ποῦ εὐρίσκεται ἡ Ἁγία Τριάδα; Ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ;** Ἄς μὴν ὑποτιμοῦμε, λοιπόν, τόσο πολὺ τὴν μεγαλωσύνη τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ Ἁγία Τριάδα εἶναι σὲ ὄλο τὸ Ναὸ καὶ σὲ ὄλο τὸν κόσμο. Πανταχοῦ παρὼν ὁ Θεός! Χάριτι τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ διελευκάνθη καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Θ' Ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν γραφέα τοῦ τευχιδίου πῆραν θάρρος κάποιοι ἄλλοι, ἐπιπόλαιοι καὶ ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης *«Ἡ ἀνοησία τοῦ καθενὸς ὅταν ἐνωθεῖ μαζί με τῶν ἄλλων, γίνεται μεγαλύτερη ἐπειδὴ αὐξήθηκε τὸ πλῆθος»*⁶⁸. Ἄκριτα καὶ χωρὶς ἐπιχειρήματα, ὡς ἄλλοι σφενδονῖται σύμφωνα μετὸν ἴδιο Ἅγιο *«ὄπλισαν τὴν γλῶσσαν ἐναντίον τῶν ἐναρέτων»*⁶⁹, *«κραυγάζοντες καὶ λέγοντες»* ἀνοήτως ὅτι δὲν σώζει ἡ Σταύρωση, ἀλλὰ μόνο ἡ Ἀνάσταση (!!!).

Τὰ θεολογικὰ θέματα δὲν ἐκφράζονται μετὸν στοχασμό, ἀλλὰ με ἐπιχειρήματα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρες. Τὸ ὅ,τι ἡ Σταύρωση εἶναι δυσκολότερη ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση, τὸ διαφωτίζει, ποιὸς ἄλλος; Ὁ χρυσοῦς στὴν γλῶσσα καὶ διαυγὴς στὴν διάνοια Ἰωάννης σχολιάζοντας τὸ *«μπορεῖτε νὰ πιεῖτε τὸ ποτήρι ποὺ πρόκειται νὰ πιῶ»*⁷⁰. Ἄς ἀπολαύσουμε τὸ σχόλιο του *«...ποτήρι, ἐπειδὴ με εὐχαρίστηση δεχόταν τὸν Σταυρό, καὶ βάπτισμα, ἐπειδὴ με αὐτὸν καθάρισε τὴν οἰκουμένη καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εὐκολία τῆς Ἀναστάσεως. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνος ποὺ βαπτίζεται με νερό, σηκώνεται με μεγάλη εὐκολία, χωρὶς νὰ ἐμποδίζεται καθόλου ἀπὸ τὴν φύση τῶν ὑδάτων, ἔτσι καὶ αὐτός, ἀφοῦ κατέβηκε στὸν θάνατο, ἀνέβηκε με μεγάλη εὐκολία καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζει αὐτὸ βάπτισμα»*⁷¹. Ἡ κάθοδος ἀπλοῦ κολυμβητῆ σὲ θαλάσσιο βάθος, π.χ. πέντε μέτρων, ἀπαιτεῖ πολὺ προσπάθεια καὶ κόπο. Ἡ λεγόμενη ἄνωση ὅμως τὸν ἀνεβάζει εὐκολα καὶ γρήγορα. Κατ' αὐτὴν τὴν ἀντιστοιχία ἡ Σταύρωση ἦταν τὸ δυσκολότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπίγεια στάδια τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, γιατί περιεῖχε πολὺ χλεύη, πόνο καὶ στὸ τέλος τὴν ἀπάνθρωπη Σταύρωση.

Οἱ θεοφώτιστοι Ἅγιοι Πατέρες συνηγοροῦν καταφατικὰ στὴ θέση ὅτι σώζει ἡ Σταύρωση καὶ ὄχι στὴν ἀντίθετη ποὺ ὑποστηρίζουν οἱ νέοι ... «θεολόγοι». *«Ὁρᾶτε ὅπως (:βλέπετε ὅτι) καὶ πρό τοῦ τὸν*

Σταυρόν παγῆναι (: νὰ ἐμπηχθῆ, νὰ καρφωθῆ) Σταυρός ἦν ὁ σώζων;». Καὶ πάλιν ὁ ἴδιος· «Ὁ τοῦ Χριστοῦ Σταυρός προανεκηρύττετο καὶ προετυποῦτο μυστικῶς ἐκ γενναιῶν ἀρχαίων, καὶ οὐδεὶς ποτε κατηλλάγη τῷ Θεῷ χωρὶς τῆς τοῦ Σταυροῦ δυνάμεως»⁷². Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς ὀνομάζει τὸν Γολγοθᾶ «ὁ Γολγοθᾶς ὁ σωτήριος»⁷³, τὸ δὲ Πάθος, τὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ «σωτήριον πάθος»⁷⁴. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς τὸν ὀνομάζει «ξύλον σωτήριον»⁷⁵. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος ἔχει τὴν δική του συμμετοχὴ στὸ θέμα· «Ἴνα μὴ τις λέγη καὶ πῶς ἐνι (πῶς εἶναι δυνατόν) εἰς τὸν Σταυρωθέντα (Ἐσταυρωμένον) πιστεύσαντες σωθῆναι... ἀλλ' ἐπειδὴ " Ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον" διὰ τοῦτο ὁ ἔμψυχος αὐτὸς ναὸς σταυροῦται ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλυται ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον. Ὁρᾷς τὴν τοῦ Σταυροῦ αἰτίαν καὶ τὴν ἐξ' αὐτοῦ σωτηρίαν;»⁷⁶. Ὁ Ἀθωνίτης καὶ μέγας θεολόγος Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς ἐπεξηγεῖ· «Προχωρῶντας δὲ ὁ Μωϋσῆς καὶ τὸν τύπον αὐτὸν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ τύπου σωτηρίαν προανέδειξε σαφέστατα»⁷⁷. «Ὁ ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο θεοφάντωρ» Διονύσιος, δέχεται τὴν σωτήρια δύναμι τοῦ Σταυροῦ· «Εἶπέ δὲ αὐτῷ· Τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ σταυρῷ γογνουσίας ἐκλείψεως;»⁷⁸. Πάλιν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς· «... ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ ... σεπτὸς καὶ σωτήριος...»⁷⁹ (δὲν θὰ ἦταν ... ἄρα εἶναι σεπτὸς καὶ σωτήριος). Ὁ Θεοδώρητος Κύρρος ἀναφέρει στὸν βίο ἐνὸς ἄλλου Πέτρου ἀπὸ τὸν μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ Ἀπόστολο, ὅτι αὐτὸς εἶπε σὲ ἄρρωστη μὲ ὀφθαλμιαῖα πάθησιν· «... δέξαι τὸ θεόδοτον φάρμακον. Ταῦτα εἰπὼν ἐπέθηκε τὴν χεῖρα τῷ ὀφθαλμῷ καὶ τοῦ σωτηρίου Σταυροῦ τὸ σημεῖον τυπώσας τὴν νόσον ἀπήλασεν»⁸⁰. Ὁ Πέτρος αὐτὸς εἶχε πάει στὴν Παλαιστίνη «ἵνα τοὺς τὰ σωτήρια παθήματα δεξαμένους θεασάμενος τόπους...»⁸¹. Χάριτι τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποδείξαμε ὅτι ἡ Σταύρωση σώζει γιατί ἴδιος ὁ Θεὸς εἶναι στὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, στὰ Θεοφάνεια, στὴν Σταύρωση, στὴν Ἀνάσταση καὶ στὴν Ἀνάληψη. **Ὅλες αὐτὲς οἱ ἰδιαιτέρες ἐπὶ γῆς στιγμὲς τοῦ Χριστοῦ σώζουν γιατί ἡ θεότητά του δὲν ἐνεκρώθη ποτέ.**

Ι'. Τὸ καινοφανὲς καὶ κενοφανὲς κείμενο ἀναφέρει, ὅτι ἀφοῦ τελειώσει ἡ Θεία Λειτουργία «βρισκόμαστε στὴ συνέχεια μπροστὰ σὲ ἕναν Χριστὸ μόνιμα " Ἐσταυρωμένο " καὶ πεθαμένο... καὶ μάλιστα πεθαμένο ἐκεῖ ὅλον τὸν χρόνο... Ἀπελπισία!...». Σὰν αὐτὴν τὴν ἀπελπισία ποὺ διακρίνει τοὺς Δυτικούς Ἐσταυρωμενολάτρεις Χριστιανοὺς ποῦ, ἐπικεντρωμένοι στὸν νεκρὸ «Ἐσταυρωμένο καὶ ἔχοντας γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἀπολέσει τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, βρίσκονται σὲ μόνιμα ὑπαρξιακὰ ἀδιέξοδα ποὺ ἐμφανίζονται ὡς ψυχολογικὰ προβλήματα, καὶ καταφεύγουν στὶς λύσεις ποὺ προσφέρει ἡ Ψυχολογία...»⁸² sic. Καὶ πάλι σὲ ἄλλο σημεῖο «ἔχοντας ἀπολέσει παντελῶς τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν ἐμπειρία τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν προσδοκία τῆς Ἀνάστασης τῶν νεκρῶν», (σ.σ. ἡ ἀνόητη καὶ ἀνακριβὴς αὐτὴ θέση τοῦ ἐπισκόπου ἀπαντήθηκε ἐνωρίτερα), συνεχίζει λοιπὸν τὸ κείμενό του· «καὶ κάθεται καὶ πελαγοδρομεῖ μὲ ἀτέρμονο συναισθηματικὸ κλάμα γιὰ τὸν... "καημένο τὸν Χριστὸ" ποῦ πάσχει καὶ ὑποφέρει ἐπάνω στὸν Σταυρὸ μισοπεθαμένος καὶ στὴν συνέχεια μόνιμα πεθαμένος, καθηλωμένος καὶ κρεμασμένος πάνω στὸν Σταυρὸ ὅλον τὸν χρόνο»⁸³. Θεωρεῖ ὅτι αὐτὸ ἔπαθε ἡ Δυτικὴ Χριστιανοσύνη, Ρωμαιοκαθολικὴ καὶ Προτεσταντικὴ καὶ τὸ κληροδότησε σ' ἐμᾶς.

Ἐδάκρυσεν ὁ Χριστὸς «ἐπὶ νεκρῶν», τὸν Λάζαρον. **«Ἐπὶ νεκρῶ ἐδάκρυσας Σωτήρ, φιλάνθρωπε, ἵνα δείξης πᾶσι τοῖς λαοῖς»,** ὅτι ἐνῶ εἶσαι Θεός, ἐνεφανίσθης σ' ἐμᾶς ἄνθρωπος, καὶ μὲ τὴ θέλησί σου ἐδάκρυσες, προβάλλοντας αὐτὰ σ' ἐμᾶς, **«τύπους... ἐνδιαθέτου στοργῆς»** (: τύπους ἐγκάρδιας ὀλόψυχης στοργῆς)⁸⁴.

Ἐκλαψαν οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ μάλιστα ὄχι μία, ὄχι δύο, ἀλλὰ τρεῖς ἡμέρες, μέχρι τὴν τρίτη ἡμέρα ποὺ ἀναστήθηκε. «Ἐκείνη (ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία)... πορευθεῖσα ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, (: στοὺς μαθητὲς δηλαδή), **πενθοῦσι καὶ κλαίουσι**»⁸⁵ (: ποὺ πενθοῦσαν καὶ ἔκλαιγαν). Πενθοῦσαν καὶ ἔκλαιγαν στὴν οἰκία ποὺ διέμεναν, δὲν ἔκλαψαν γιὰ τὸν Σταυρὸ; **Ἐκλαιγαν** οἱ μαθήτριες τοῦ Χριστοῦ στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἡ **Μαρία «κλαίουσα ἔξω»**⁸⁶ δὲν θὰ ἔκλαιγαν καὶ κατὰ τὴν Σταύρωση; ἦσαν «μακρόθεν» τοῦ Σταυροῦ γυναῖκες πολλὲς ποὺ διακονοῦσαν τὸν Ἰησοῦν⁸⁷ **«αἱ (: οἱ ὅποιες) καὶ ἐκόπτοντο καὶ ἐθρήνουν αὐτὸν»**⁸⁸. Καὶ ἡ Παναγία Θεοτόκος Μαρία; Λένε κάποιοι ὅτι δὲν ἔκλαψε, γιατί δὲν ἀναφέρεται στὰ Εὐαγγέλια κάτι

τέτοιο. Στην Ύπαπαντή τοῦ Χριστοῦ, ὁ δίκαιος Συμεών «εἶπε πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα αὐτοῦ» (τοῦ Χριστοῦ), «... καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς (: σὲ ἐσὲ τὴν ἴδια) τὴν ψυχὴν **διελεύσεται ρομφαία**»⁸⁹. Δίκοπο μαχαίρι θὰ διαπεράσει τὴν καρδιά σου. Θρηνοῦσαν καὶ ἔκλαιγαν ὅλες καὶ ὅλοι αὐτοὶ καὶ δὲν ἔκλαιγε ἡ Παναγία; Ἄν εἶναι δυνατὸν!

Ἡ Μαρία καὶ οἱ Ἰουδαῖοι **ἔκλαιγαν γιὰ τὸν Λάζαρο** ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν τέσσερις ἡμέρες⁹⁰. Γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχιδιακόνου **Στεφάνου «ἐποίησαν κοπετὸν μέγαν»**⁹¹. Ὃταν πέθανε ἡ Ἁγία Ταβιθά, οἱ χῆρες ποὺ εἶχαν εὐεργετηθεῖ ἀπ' αὐτὴν **ἔκλαιγαν**⁹². Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶπε στοὺς Ἐφεσίους ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦν πάλι ὅλοι⁹³ τότε «ικανός (: ἀρκετός) ἐγένετο **κλαυθμὸς πάντων καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουν αὐτόν, ὀδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὧ εἰρήκει (: ποὺ εἶχε πεῖ), ὅτι οὐκέτι μέλλουσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν**»⁹⁴ (: ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ξαναδοῦν τὸ πρόσωπό του).

Γιὰ τὸν Στέφανο, ἔκλαυσαν «ἐπ' αὐτῶ». Γιὰ τὴν Ταβιθά, ἔκλαψαν. Γιὰ τὸν Παῦλο, ἔκλαψαν. Γιὰ τὸν Λάζαρο ἐπίσης. Γιὰ τὰ Ἁγία Πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἀσυγκίνητοι; Ναί, θὰ πεῖ κάποιος, εἶπε στίς γυναῖκες νὰ μὴν κλαῖνε γι' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ κλαῖνε γιὰ τὸν ἑαυτό τους⁹⁵. Αὐτὸ ὅμως δὲν σταμάτησε τοὺς μαθητὲς καὶ τίς μαθήτριές του ἀπὸ τὸ νὰ μὴν κλάψουν γιὰ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα γεγονότα. Δὲν ἄκουσες τὸν Χριστὸ μας ὁ ὁποῖος ἐπαίνεσε τὴν πράξη τῆς γυναικὸς τῆς ἀλειψάσης Αὐτόν μὲ μύρο; «...ἔργον καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ... βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ **μύρον** τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, **πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν καὶ ὅπου κηρυχθεῖ τὸ Εὐαγγέλιον σὲ ὅλο τὸν κόσμον θὰ διαλαληθῇ ὅτι ἔκανε εἰς μνήμην αὐτῆς**»⁹⁶. Προεικόνιση τοῦ ἐνταφιασμοῦ Του! Ἄκουσε καὶ ἄλλο «**Ἠγόρασαν ἀρώματα**» Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη «**ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν**»⁹⁷ (τὸν νεκρὸν Ἰησοῦν). Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει ἀνωνύμως γυναῖκες οἱ ὁποῖες «**ἐτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα**»⁹⁸ καὶ τὴν ἐπομένη «**ἦλθον ἐπὶ τὸ μνήμα φέρουσι ἅ ἠτοίμασαν ἀρώματα**» καὶ κάποιοι ἄλλοι μαζί μ' αὐτὲς⁹⁹. Θὰ τίς εἰρωνευτεῖτε καὶ αὐτές; Ἦταν ὅλα αὐτὰ περιττά; Ὁ Χριστὸς ποὺ δάκρυσεν «**ἐπὶ Λαζάρῳ**» καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ ἔκλαιγαν κατὰ τίς ὥρες τῆς Σταύρωσης τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ ἦταν ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τοὺς Ρωμαιολατινοπροτεστάντες καὶ χρειάζοντο τὴν ὑποστηρικτικὴ ἀρρωγὴ τῆς σύγχρονης Ψυχολογίας; Τὸ «**μὴ λυπῆσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα**»¹⁰⁰ ὑπὲρ ἡμῶν εἶναι (: εἶναι ὑπὲρ μας). Δὲν ἀπαγόρευσε τελειῶς τὴν λύπη γιὰ τοὺς νεκρούς, ἀλλὰ τὸ πένθος μας νὰ μὴν παρομοιάζει μὲ αὐτὸ τῶν μὴ Χριστιανῶν.

Ὁ ἀββᾶς Ποιμὴν κάποια ἡμέρα περιῆλθε σὲ ἕκστασι. Ὁ ἀββᾶς Ἰωσήφ εἶχε πολὺ θάρρος σ' αὐτόν καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε μετάνοια τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ πεῖ ποῦ ἦταν. Τοῦ εἶπε ὁ ἀββᾶς Ποιμὴν μὲ πολὺ δυσκολία ὅμως «**Ὁ λογισμὸς μου ἦταν ὅπου ἐστέκετο ἡ Ἁγία Μαρία ἡ Θεοτόκος, καὶ ἔκλαιε δίπλα στὸν Σταυρό. Καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ κλαίω πάντα ἔτσι**»¹⁰¹. Ἀκούσας ὅτι ἐκοιμήθη ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος, **δακρύσας** εἶπε: «**Μακάριος εἶσαι ἀββᾶ Ἀρσένιε, γιατί ἔκλαυες τὸν ἑαυτό σου σ' αὐτόν ἐδῶ τὸν κόσμον. Γιατί ὁ μὴ κλαίων τὸν ἑαυτό του ἐδῶ, θὰ κλαύσει αἰωνίως ἐκεῖ**». Καὶ ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος καὶ ὁ Ἀββᾶς Ποιμὴν ἔχρηζαν τὴν ἐκ τῆς Ψυχολογίας βοήθεια;

Ἄξιον μνείας τὰ περὶ Ὀσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου γιὰ τὸ θέμα. Ὁ Ὅσιος ἔφερε πάντοτε χειρομάνδηλον εἰς τὸ στήθος του, τὸ ὁποῖον ἦτο συνήθως «**διάβροχον δάκρυσιν**»¹⁰². Μιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν πενθικὴ του συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς νεκρούς ἀδελφούς πρὶν τὴν Ἐξόδιο ἀκολουθία: **Δάκρυα «κρουνηδόν»** χάριν τῶν τέκνων του.

Ἄκουσε καὶ τὸν Μ. Ἀθανάσιο: «**Καὶ ἐν δάκρυσιν ἐν νυκτὶ παρακαλεῖν τὸν Κύριον**»¹⁰³. Αὐτὰ τὴν νύκτα. Γιὰ τὴν ἡμέρα: «**Ὃταν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος νὰ βλέπῃ τὸ βιβλίον στὰ χέρια σου, καὶ μετὰ τὴν τρίτην ὥραν (ἐνάτην πρωϊνὴν) νὰ κάνεις συνάξεις, γιατί αὐτὴν τὴν ὥρα ὑψώθηκε τὸ Ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Τὴν ἕκτη ὥρα (δωδεκάτην μεσημβρινὴν) ὁμοίως νὰ κάνεις τίς προσευχὰς «μετὰ ψαλμῶν καὶ κλαυθμοῦ καὶ δεήσεως», γιατί αὐτὴν τὴν ὥρα ἐκρεμάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Τὴν ἐνάτην ὥρα (τὴν τρίτην ἀπογευματινὴν) «**πάλιν ἐν ὕμνοις καὶ δοξολογίαις, μετὰ δακρύων ἐξομολογουμένη τὰ παραπτώματά σου τὸν Θεὸν ἰκέτευε, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὁ Κύριος κρεμάμενος ἐπὶ****

Σταυροῦ ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα...»¹⁰⁴. Ἔπαθε ὁ Χριστὸς σταυρικὸ θάνατο γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Δακρύνοντες ἑμεῖς καθημερινὰ γιὰ τὸ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν σωτήριον Πάθος Του.

Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος: «*Τώρα εἶναι καιρὸς πολέμου καὶ μάχης, ἀγρυπνίας καὶ προφυλάξεως, ὀπλίσεως καὶ παρατάξεως*». Σὺ ὅμως γελαῖς καὶ παίζεις; «*Εἶναι καιρὸς πολέμου καὶ σὺ μεταχειρίζεσαι τὰ τῶν χορευόντων*;»¹⁰⁵. Εἶναι καιρὸς πνευματικῶν ἀγώνων καὶ σὺ κάνεις ὅ,τι κάνουν οἱ χορευτές; Κι ἂν δὲν χορεύεις, χτυπᾷς παλαμάκια στοὺς χορευτές;

Ἔνας ἄλλος λόγος ποὺ εἴμεθα δακρυορροῦντες εἶναι ὅτι τὰ δάκρυα εἶναι φάρμακον. «*Μεγάλῃ γὰρ ἀρετῇ ἐστὶ τὸ δάκρυον καὶ μέγα κατόρθωμα, καὶ μεγάλα ἁμαρτία καὶ ἀνομία διὰ δακρῶν ἀπαλείφονται. Μαρτυρεῖ δὲ μοί (:μοῦ τὸ βεβαιώνει) τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον*»¹⁰⁶. Ἐκεῖ φέρνει γιὰ παράδειγμα τὸν Πέτρο ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν τρίτῃ ἀκοή τῆς λαλιᾶς τοῦ ἀλέκτορος (: τοῦ πετεινοῦ), «*ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς*»¹⁰⁷ καὶ τονίζει ὅτι ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κλαυθμὸν ἐξάλειψε τὴν τόσο μεγάλη ἁμαρτία τῆς ἀρνήσεως: «*Τί ἦταν χειρότερο ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό, ὅτι τρεῖς φορές μὲ ὄρκο ἀρνήθηκε τὸν δεσπότην (τὸν Κύριο) καὶ τὴν τόσο μεγάλη ἀνομία διὰ δακρῶν (μὲ τὰ δάκρυα) ἐξήλειψε*»¹⁰⁸. «*Ὅρᾳς (:βλέπεις) ἠλίκην (:πόση) δύναμιν ἔχουσι τὰ δάκρυα;*»¹⁰⁹. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ χάρισμα δὲν τὸ ἔχουν ὅλοι: «*Οὐχ οἱ πολλοὶ ἔχουσι τὸ χάρισμα τῶν δακρῶν, ἀλλ' ὅσοι τὸν νοῦν ἔχουσιν ἄνω, ὅσοι τῶν γηίνων ἐπιλανθάνονται, ὅσοι τῆς σαρκὸς πρόνοιαν οὐ ποιοῦσιν, οἵτινες οὐκ ἐπίστανται ὅλως, εἰ εἶη κόσμος (:οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουν κἂν ἔαν ὑπάρχει κόσμος), οἵτινες ἐνέκρωσαν τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τούτοις μόνους δίδονται πένθος δακρῶν*»¹¹⁰. Τὸ χάρισμα τῶν δακρῶν ἔχουν μόνον οἱ ἀνωτέρω ἀναγραφόμενοι.

Ἀπαγόρευση τοῦ κλαυθμοῦ καὶ μάλιστα τὶς ἡμέρες τῶν Ἁγίων Παθῶν! Σὰν νὰ μὴν βγῆκαν ἀπὸ στόματα ἀνθρώπων ἀλλὰ παγοκολῶνας ἢ τοῦ ἀναίσθητου καὶ ἀσυγκίνητου ἀμονιοῦ, ἢ ἀπὸ τὰ ἀσυγκίνητα βράχια. Ναί, ἀλλὰ καὶ τὰ βράχια τότε ἔσπασαν «*ἐρράγησαν*»! Καὶ ὁ ἥλιος, ἀντάρτης στὴ φυσικὴ πορεία «*τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυψε*». Δὲν ἄντεχε τὸ φρικτὸ θέαμα. Σκότος ἐπὶ ὧρες τρεῖς! Ἐσεῖς οὔτε δάκρυα δύο; Ἔστω ἓνα! Γιατί κανένα;

Πῶς θὰ σταματήσεις τὰ μάτια ὅταν ἀκούσεις τὰ Εὐαγγέλια καὶ τοὺς ὕμνους τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος; Πῶς δὲν θὰ γίνῃ ἡ καρδιά σου χίλια κομμάτια ὅταν ἀκούσεις τὸ «*Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου...*»¹¹¹ ! Πῶς θὰ ψάλλεις τὸν «*εὐσυμπάθητον θρηῆνον*» τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Ἀριμαθαίας Κηδευτοῦ χωρὶς νὰ τρέμουν τὰ πόδια σου; «*...Οἴμοι γλυκύτατε Ἰησοῦ!...*», «*...δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον...*». Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἀντιλαλήσει στ' αὐτιά σου ; «*Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου*»; Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν γίνεις ὅλος ἄλλος, ὅταν ἀκούσεις στὸ τέλος τὸν Παιᾶνα: «*...ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω, τῆ σῆ ἐξόδω Οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ Πάθη Σου, ὕμνολογῶ καὶ τὴν Ταφήν Σου. Σὺν τῇ Ἀναστάσει, κραυγάζων Κύριε δόξα σοι*».

Ἦς πρὸς τὰ περὶ ἐμοῦ. Τὰ προηγούμενα σπουδαῖα μοῦ πρόσθεσαν βαθειὰ κατάνυξη καὶ ὑπέρμετρη ὄχι ἀπλῶς ἀγάπη, ἀλλὰ **Λατρεία** πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν! Δὲν θέλω νὰ ξαναγελάσω ποτὲ πάλι! Ζητῶ συγγνώμη γονατιστὸς, μετὰ κλαυθμοῦ καὶ δακρῶν συγγνώμη ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου καὶ ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς Ἐσταυρωμένο Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν γιὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν, τὰ ἀστεῖα καὶ τοὺς γέλωτες ποὺ κατὰ καιροὺς κακῶς καὶ ἀνοήτως ἔπραξα.

Βρῆκα ἓνα ράκος (:κουρέλι) γιὰ νὰ σκουπίζω τὰ δάκρυά μου, ὅπως ὁ ἀββᾶς Ἀρσένιος, ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι καὶ νὰ κλαίω κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ μαζὶ μὲ τὸν ἀββᾶ Ποιμένα «*ὅπου ἢ Ἁγία Μαρία ἢ Θεοτόκος ἔστηκε (: ἐστέκετο), καὶ ἔκλαιεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος*»¹¹².

“Όσοι ἐπιμένουν καὶ δὲν θέλουν τὸν κλαυθμὸ γιὰ τὸν Χριστό, εἶναι σὰν νὰ μᾶς λένε ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦμε. Γιὰ τὰ πολὺ ἀγαπημένα μας πρόσωπα ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη μας πρὸς αὐτὰ δακρύζουμε καὶ κλαίμε. Ἐμεῖς τὸν Χριστὸ δὲν τὸν ἀγαπᾶμε ἀπλῶς. **ΤΟΝ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ!** Μὲ τὰ δάκρυά μας πρὸς Αὐτόν, δείχνουμε καὶ τὴν ἄπειρη ἀγάπη μας πρὸς Αὐτόν. Κλαίμε ἀπὸ θεῖο ἔρωτα, πού αὐτὸ δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὶς σαρκικὲς καὶ τὶς ψυχιατρικὲς παθογένειες. Ἀλλὰ ποῦ νὰ μιλήσεις σήμερα γιὰ θεῖο ἔρωτα, χαρμολύπη...

Αὐτὰ γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ π.Γιγάντιε. Σὺ ὡς φιλομαθὴς πού εἶσαι, ἀναζήτησε καὶ πρόσθεσε τὶς ἀναφορὲς τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἰδιαίτερως τῶν Νηπτικῶν. Μὴν ξεχάσεις νὰ ἀνατρέξεις στοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, ἰδιαίτερα στὸν Ζ΄ (7^ο) λόγο του «*Περὶ χαροποιοῦ πένθους*» καὶ στοὺς βίους τῶν Ἁγίων. Αὐτὰ καταχώρισέ τα εὐλαβικὰ στὴ δική σου μνήμη καὶ γραφή. Θὰ σὲ βοηθήσουν πάρα πολὺ στὴν πνευματικὴ σου ζωὴ.

Γιὰ τὸ θέμα αὐτό «*ταῦτα οἱ τὸν Ἐσταυρωμένον προσκυνοῦντες*»¹¹³ (: Αὐτὰ πιστεύομε ἐμεῖς πού προσκυνοῦμε τὸν Ἐσταυρωμένο).

ΙΑ΄. Γιὰ ὅσους ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους δὲν ἔχουν Ἐσταυρωμένους πίσω ἀπὸ τὶς Ἁγίες Τράπεζες ἀλλὰ τοὺς ἔχουν στὸν Νάρθηκα.

Κάποιες Ἱερὲς Μονὲς ὅπως Βατοπεδίου, Ἰβήρων, Διονυσίου εἶναι ἀληθὲς ὅτι στὸν Νάρθηκα ἔχουν μεγάλους Ἐσταυρωμένους ἀγιογραφημένους σὲ μεγάλους περίτεχνους Σταυρούς. Ὁ Ἐσταυρωμένος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων προέρχεται ἀπὸ τὸ Κελλί τοῦ Ἁγίου ἀσκητῆ παπᾶ-Τύχωνα. Χάριν εὐλαβείας πρὸς τὸν Ἅγιο Γέροντα μετέφεραν οἱ Ἰβηρίτες Πατέρες τὸν Ἐσταυρωμένο αὐτὸν καὶ τὸν τοποθέτησαν στὸν Νάρθηκα τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς. Ὡς πρὸς τοὺς ἕτεροὺς δυὸ Ἐσταυρωμένους, αὐτοὶ κοσμοῦσαν τὶς κορυφὲς τῶν παλαιῶν Τέμπλων τῶν δύο Μονῶν. Γενομένης ἀντικαταστάσεως τῶν Τέμπλων αὐτῶν ἦταν ἀδύνατη ἡ ἐπαναφορὰ τους λόγω τοῦ ὕψους τῶν Σταυρῶν αὐτῶν. Τοποθετήθηκαν λοιπόν, στοὺς Νάρθηκες αὐτῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Συνεπῶς δὲν ἐκπληροῦν κάποια παλαιὰ Ἀγιορείτικη παράδοση. (Κατέγραψα ταῦτα ἀπὸ παλαιούς, εὐλαβέστατους, Ἀγιορεῖτες φυσικά, Γέροντες). Δὲν εἶναι λοιπόν τί καὶ πῶς σκέφτεται ἐπιτόλαια ὁ καθεὶς ἢ πῶς στοχάζεται, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς νὰ διερευνεῖται τὸ ἱστορικὸ βάθος καὶ τὸ γιατί. Στὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν ὑπάρχει κοινὴ θέση σ’ αὐτό. Ἄλλα Μοναστήρια ἔχουν ὀπισθεν τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς Ἐσταυρωμένους καὶ ἄλλα Σταυρούς. Σταυροὺς ὀπισθεν τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ἔχουν οἱ Ἱερὲς Μονὲς Λαύρας καὶ Βατοπεδίου, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται τοῦ Μεγάλου, καὶ Ἁγίου, Κωνσταντίνου καὶ ἀπολαμβάνουν ἰδιαίτερας τιμῆς καὶ φήμης. Ὁ Ἐσταυρωμένος τῆς Ἱ.Μονῆς Παντοκράτορος τοῦ 15^{ου} αἰῶνος φυλάσσεται λόγω παλαιότητος στὸ σκευοφυλάκιο τῆς Μονῆς. Εἶναι ἓνα ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο τί ἐπικρατοῦσε στὸ Ἅγιον Ὅρος.

Σεβαστὲ καὶ ἀγαπητὲ ἐν Κυρίῳ π.Γιγάντιε, ὅταν ὑπάρχει ἓνα πρόβλημα ὑγείας, ὁ ἰατρὸς τρέχει νὰ σώσῃ αὐτὸ τὸ μέλος τοῦ σώματος πού ἀσθενεῖ, καὶ ὄχι τὰ ὕγιῃ. Ἔτσι κι ἐμεῖς τώρα δὲν ἀσχοληθήκαμε μὲ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τὰ Θεοφάνεια, τὴν Ἀνάσταση, τὴν Ἀνάληψη. Ὅλα κύρια, σωτήρια καὶ προσκυνητά. Αὐτὴ τὴ στιγμή ὅμως ἡ Σταύρωση, ὁ Σταυρὸς καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι κάποια ἀπὸ τὰ κινδυνευόμενα. Στὶς ἡμέρες μας ἐλεεινὰ εὐτελίζονται καὶ ἀπομειώνονται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως μας ἢ ἀδαεῖς δικούς μας.

Ὅπως λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Οἰκουμένης ὁ φωτὴρ «*Ἐγραψα ἐπειδὴ ἐρώτησες περὶ τῆς πίστεως μας, καὶ ἐξ’ αἰτίας ἐκείνων πού ἀρέσκονται νὰ φλυαροῦν μὲ νέες ἐπινοήσεις, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν σκέφτονται ὅτι αὐτὸς πού ὀμιλεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του λέει πολλὰ ψεῦδη*»¹¹⁴ καὶ «*ὅταν δὲ ὀρθοτομεῖται ὁ λόγος τῆς ἀληθείας*¹¹⁵, τότε κοσμίως διαμαρτυρόμεθα». «*Καὶ ἂν δὲν ἀκουγόμαστε μέχρι κάτω, θὰ ἀνεβοῦμε σὲ ὄρος ὑψηλὸν*»¹¹⁶ καὶ «*θὰ φωνάξουμε ἐκεῖ*»¹¹⁷ βροντοφωνεῖ ὁ ἐπώνυμος τῆς θεολογίας Γρηγόριος, γιατί «*ὄσοι ἀστοχοῦν περὶ τὴν ἀλήθειαν*»¹¹⁸ «*θὰ προχωροῦν ὄλο καὶ περισσότερο στὴν ἀσέβεια καὶ ἡ διδασκαλία τους θὰ ἐξαπλωθεῖ σὰν γάγγραινα*»¹¹⁹.

Τὸ χαοτικὸ κείμενο τοῦ Μητροπολίτη καὶ τῶν ὁμοφρόνων ὁμοϊδεατῶν του εἶναι «*νέες πλάκες γραμμένες μὲ ἀσέβεια*»¹²⁰, «*τὸ νέφος πού σκοτεινίαισε τὸν ἥλιο*»¹²¹ ἀφοῦ καταφέρθηκε κατὰ τοῦ Νοητοῦ Ἡλίου, βάλλων λίθους κατ’ αὐτοῦ. Ἡ ὅλη ὑπόθεση τῆς ἐξωσης τοῦ Ἐσταυρωμένου ἀπὸ τὸ Ἱερὸ

Βῆμα, ἔφθασε σὲ ἀπρόσμενα ἀποτελέσματα. Παραλλάσσοντας τὸ γνωστὸ γνωμικὸ **ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ**, τὰ φύλλα καλύτερα, τοὺς δῆθεν θιγόμενους συμβολισμοὺς ποὺ ἐπικαλέστηκε ὁ Μητροπολίτης, **ΝΑ ΚΑΕΙ ΤΟ ΔΑΣΟΣ**, νὰ διασαλευθοῦν τὰ ἴδια τὰ περὶ Θεοῦ δόγματα. Ἀφοῦ ἐξαφανίζει τὸν Ἐσταυρωμένο μὴ δεχόμενος Ἐσταυρωμενοπροσκύνηση, καταργεῖ τὸν Χριστό, ἄρα καὶ τὸν Πατέρα («ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἓν ἐσμὲν»¹²²) ἄρα καταργεῖ τὴν Ἁγία Τριάδα, δεχόμενος μάλιστα καὶ ἄκουσον, ἄκουσον (!!!) «ἀπουσία Θεοῦ». Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ ἄλλους πολλοὺς ποὺ περιλαμβάνει τὸ εὐτελὲς τευχίδιο, **θὰ καταχωρηθῆ στὴν ἀντιχριστιανικὴ γραμματεία.**

Ὅλοι κάνουμε λάθη. Εὐχομαί ὁ Μητροπολίτης νὰ τείνει εὐήκοον οὐς καὶ νὰ ἀναδιπλωθεῖ. **Ἡ ἀπόσυρση τοῦ βλάσφημου «γραφίματος» εἶναι ἐπιβεβλημένη μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ κατεπεύγοντος.** Εὐχομαί τὴν ἄμεση ἐπιστροφή τοῦ Ἐσταυρωμένου στὴν θέση ποὺ τοῦ ἀξίζει.

Εἶμαι εὐγνώμων στὸν Μητροπολίτη, γιατί ἀσχολούμενος μὲ τὸ θέμα αὐτό, λόγω τῶν ἐνεργειῶν του καὶ τῶν δημοσιευμάτων του, **μοῦ προξένησε ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ περίμενε· Γ Ι Γ Α Ν Τ Ω Σ Ε Τ Η Ν Λ Α Τ Ρ Ε Ι Α Μ Ο Υ Π Ρ Ο Σ Τ Ο Ν Ε Σ Τ Α Υ Ρ Ω Μ Ε Ν Ο Θ Ε Ο Ν Η Μ Ω Ν Κ Υ Ρ Ι Ο Ν Ι Η Σ Ο Υ Ν Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Ν.**

***Αὐτῷ ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις
σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν.***

Υπερόγραφο : Ἐγράφη «**ὄ,τι ἔδωσε ὁ Θεός**»¹²³. Εὐγνωμόνως καὶ μετὰ δακρύων Τὸν εὐχαριστοῦμε! Αὐτὸ τὸ κείμενο ποὺ σοῦ στέλνει ἓνας νᾶνος στὸν νοῦ π.Γιγάντιε, συν- ἔγραψαν πολλοί, πάρα πολλοί! Ὅσοι παρότρυναν στὴν συγγραφή, ὅσοι ἔστειλαν τὴν Ἱερατικὴ καὶ μοναχικὴ τους εὐχή, ὅσοι προσευχήθηκαν γιὰ θεία φώτιση καὶ πόνεσαν γιὰ τὰ ἀσεβέστατα σοφίσματα, γιὰ τὰ ραπίσματα, **τὸν εὐτελισμὸ, τὸν διασυρμὸ καὶ τὴν ἔξωση τοῦ Ἐσταυρωμένου ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος** καὶ τὴν τοποθέτησή Του, ὅπως ἀναγράφεται στὸ τευχίδιο σὲ «ἀθέατο σημεῖο»¹²⁴ (στὸ ἀποθηκάκι του νεοκώρου;) «πρός... τιμὴν τῶν Ἱερέων» (μετὰ ἀπὸ παραπληροφόρηση Ἀρχιερέων), στὰ ἀνήλια, ὅπως τότε, βάθη τοῦ Πραιτωρίου, ἐπαναλαμβάνοντας μετὰ ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια τὸν διασυρμὸ, τὴν χλεύη, τὴν φυλακὴ, τὸ Πάθος καὶ τὴν Σταύρωσή Του.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ :

1. Ἔξοδ. 10,21.	2. Ἄγ. Φωτ. ΕΠΕ 3,358.
3. Παροιμ 6,2.	4. Ἔκτασης κειμένου ἀπὸ 7-32 σελίδα.
5. ΤΕΥΧΙΔΙΟ : « <i>Ἡ λανθασμένη θεολογικὰ καὶ αὐθαίρετα μόνιμη τοποθέτηση τοῦ Ἐσταυρωμένου τῆς Μ.Παρασκευῆς μέσα στὸ Ἱερό Βῆμα καὶ πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα</i> », συγγρ.Μητρ. Περιστερίου, κ.Γρηγ.Δ.Παπαθωμάς, 2024.	6. Μ.Βασιλείου, ΕΠΕ 7, 344.
7. Ἄγ Γρ. Παλ., Ε.Π.Ε. 6, 533.	8. μνημ. ἔργο σελ.8.
9. ἔ.ἀ. σελ.20.	10. ἔ.ἀ.
11. μνημ. ἔργο σελ.17.	12. πρβλ. Ἱησ. Ναυῆ, 5,13.
13. Μαρκ.25,29.	14. Ψαλμ.21,8.
15. Ἄγ. Ἰω.Χρυσ. ΕΠΕ 20,50.	16. Ἄγ. Ἰω.Πηλ. ΕΠΕ 3,453.
17. μνημ. ἔργο σελ.32.	18. Μ.Βασ. 7,34.
19. ἔ.ἀ.	20. Λουκ.19,40.
21. Ματθ.21,42. Μάρκ.12,10. Λουκ.20,17.	22. Α΄ Κορ.10,4.
23. Ἰω. 14,6.	24. Ἰω. 8,59.

25. Ἀγ. Γρηγ.Παλ. ΕΠΕ 4, 441.
27. μνημ. ἔργο σελ.32.
29. Ἀγ. Ἰω.Δαμ. ΕΠΕ 1,392.
31. ἔ.ἄ.
33. Ἀγ. Ἰσ.Πηλ. ΕΠΕ2, 187 καὶ 189.
35. ἔ.ἄ.
37. Ματθ.28,5.Μαρκ.16,6.
39. Α΄ Κορ.2,2.
41. Φωτίου ΕΠΕ 7,530.
43. Κατ.ΙΓ΄ ΛΔ΄.
45. ἔ.ἄ. ΙΓ΄ΛΜ΄.
47. Ἀγ.Μαρκ. Ἔρημ.ΦΕΠΕ 13,65.
49. Ἀγ. Ἰω.Δαμ. ἔ.ἄ.
51. Ἰω.4,25.
53. μνημ. ἔργο σελ.23.
55. ἔ.ἄ. ΙΕ΄ Ἀντίφωνον.
57. μνημ. ἔργο σελ.32.
59. Ἀγ. Γρηγ.Θεολ. ΕΠΕ 3,100 καὶ 104.
61. Ἅγιος Γρηγ.Παλ. ΕΠΕ 6,30.
63. Ὅρθρος, Τροπ. δ΄ ὠδῆς.
65. Ἰω. Χρυσ.ΕΠΕ 12,197.
67. πρβλ. Ἀγ. Ἰω.Δαμ. ΕΠΕ 1, 452.
69. Ἅγ. Ἰσιδ.Πηλ.ΕΠΕ 2,153.
71. Ἰωαν. Χρυσ. ΕΠΕ 35,289 καὶ 291.
73. Ἰω.Δαμασκ.ΕΠΕ 1,452.
75. Ἀγ.Γρ.Παλ.ΕΠΕ 9,398.
77. Ἀγ.Γρηγ.Παλ.ΕΠΕ 9,302.
79. Ἀγ. Γρηγ.Παλ. ΕΠΕ 9,322.
81. ἔ.ἄ.4,220.
83. μνημ. ἔργο σελ.24-25.
85. Μάρκ.16,9 καὶ 10.
87. Ματθ.27,55.
89. Λουκ.2,35.
91. Πράξ.8,2.
93. Πράξ.20,25
95. Λουκ.23,28.
97. Μαρκ.16,1.
99. Λουκ.24,1.
101. Ἀποφθέγματα Γερόντων ΦΕΠΕ 1,591.
103. Μ. Ἀθαν.ΕΠΕ 11,191.
105. Ἀγ. Ἰω.Χρυσ.ΕΠΕ 21, 129.
107. Ματθ.26,75
109. ἔ.ἄ.
111. Μ.Πέμπτη, Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν, ΙΕ΄ Ἀντίφωνον.
113. Ἅγ.Γρηγ.Θεολ.ΕΠΕ 3,216.
115. Β΄Τιμ.2,15.
117. Ἅγ.Γρηγ.Θεολ.ΕΠΕ 4,201.
119. Β΄Τιμ.2,16-17.
121. πρβλ. Ἀγ.Γρ.Θεολ.7,326.
123. πρβλ.Ἀγ.Γρ.Παλ.ΕΠΕ 7,174.
26. Ἀγ. Ἰω.Δαμ. ΕΠΕ 8,535.
28. Ἀγ. Κυρ. Ἰερ. Κατήχηση ΙΓ΄ ΣΤ΄.
30. Ἀγ. Γρ.Θεολ. ΕΠΕ 8,258.
32. Ἀγ. Γρ. Παλ.ΕΠΕ 1,574.
34. Ἀγ. Ἰω.Δαμ. ΕΠΕ 1,454.
36. Ἀγ. Κυρίλ. Ἰερ.Κατήχηση Φωτιζ.ΙΓ΄ΛΣΤ΄.
38. Α΄ Κορ.1,23.
40. Γαλ.3,1.
42. Κατηχ.Δ΄, ΙΓ΄.
44. ἔ.ἄ. ΙΓ΄ΛΣΤ΄.
46. Ἀγ. Ἰω.Δαμ.ΕΠΕ1, 455.
48. Μ. Ἀθαν.ΕΠΕ 3,172.
50. μνημ. ἔργο σελ.23.
52. Ἀγ.Γρ.Παλ.ΕΠΕ 7,326.
54. Τριῶδιον. Ἀκολουθία τῶν Παθῶν ΙΒ΄ Ἀντίφωνο, Κάθισμα.
56. ἔ.ἄ. Κοντάκιον.
58. ἔ.ἄ. Τροπάριον, η΄ ὠδῆς.
60. Ἁγίου Ἰω. Δαμ.ΕΠΕ 1,456.
62. μνημ. ἔργο σελ.23.
64. Ἐξαποστειλάριον.
66. μνημ. ἔργο σελ. 20-21.
68. Ἅγ. Ἰσιδ.Πηλ.ΕΠΕ 5,293.
70. Ματθ.20,22.
72. Ἀγ.Γρηγ.Παλ.ΕΠΕ 9,282.
74. ἔ.ἄ.5,498.
76. Ἀγ. Ἰω.Χρυσ, ΕΠΕ 13,436.
78. Ἀγ.Διον. Ἄρεσπ.ΦΕΠΕ 3,508.
80. Θεοδ.Κυρρ. ΦΕΠΕ 4,226.
82. μνημ. ἔργο σελ.20.
84. Τριῶδιο Σάβ.Λαζάρου Τρόπ.Ζ΄ ὠδή.
86. Ἰωάν.20,11.
88. Λουκ.23,27.
90. Ἰω.11,33.
92. Πράξ.9,39.
94. Πράξ.20,37-38.
96. Ματθ.26,7-13.
98. Λουκ.23,56.
100. Α΄Θεσ.4,13.
102. Ὅσ. Ἄθαν. Ἄθων.Νικοδ.Μπιλάλη Νεοσκητιώτου, Τόμ.Α΄ 141.
104. Μ. Ἀθαν.ΕΠΕ 11,90.
106. Μ. Ἀθαν. ΕΠΕ11,198.
108. ἔ.ἄ.200.
110. ἔ.ἄ.
112. Ἀποφθ. Γερ., ΦΕΠΕ σελ.591.
114. Μ. Ἀθαν. ΕΠΕ 12,195.
116. Ἦσ.40,9.
118. Β΄Τιμ.2,18.
120. Ἀγ. Γρηγ.Θεολ.ΕΠΕ 10,281.
122. Ἰω. Ι΄22-30.
124. μνημ. ἔργο σελ.9.